

A circular illustration of a colorful village. The houses are arranged in a ring, each with a different color and roof style. The roofs are in shades of red, green, yellow, and orange. The walls are in shades of green, yellow, and red. The houses are surrounded by green grass and small flowers. In the center of the circle is a bright yellow sun with rays. The background is a light blue sky with a few white clouds. The overall style is whimsical and child-friendly.

Nyíregyháza

MESE-
KÖNYVE

Nyíregyháza mesekönyve

2017

MÓRICZ ZSIGMOND
MEGYEI ÉS VÁROSI
KÖNYVTÁR

N 95

Mórícz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

Mórícz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza Mesekönyve – 2017

Íjúsági kölcsönés

Megjelent az
Országos Könyvtári Napok
keretében korlátozott
példányszámban.

Felelős kiadó: Tomasovszki Anita igazgató
Szerkesztő: B. Mikula Edit
Tördelés: Tatár Róbert

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza 2017

Kedves Olvasó!

2017 - ben első alkalommal jelenik meg Nyíregyháza Mese - könyve a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár gon - dozásában. A mesekönyv illeszkedik a Nyíregyháza Könyve sorozatba. Ezúttal is az volt a célunk, hogy lehetőséget adjunk az eddig meg nem jelent alkotások nagyközönség előtti bemutatására.

2016 - ban tettük közzé meseíró pályázatunkat a Vécsey utcai fiókkönyvtárban, melynek mottója Csernik Szende gyönyörű gondolata volt: „A mese játék, csoda, hit és lé - lek. Mosoly mindenki lelkére.” Életkori megkötés nélkül bárki írhatott mesét, amelyek közül most 10 csodálatos mese került be Nyíregyháza Mesekönyvébe. Fogadják sze - retettel Nyíregyháza Mesekönyve című kiadványunkat!

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár

Tartalomjegyzék

Balogh Bettina - Mi fán terem a dió?	5
Erdős Renáta - Könyvtári Manók	7
Iván Tamás - Könyvtári manók akcióban	13
Kántor Anett - A varázserdő kincse	18
Máté Dalma Laura - Lia a csillagok boszorkánya	23
Szőkéné Kádár Aletta - A szeretet fénye	36
Tamaskovics Róbert - Károly a buta plüss elefánt	43
Trembáczy Éva Zsuzsanna - Léna és az utazó manó a Nagyvilágban	50
Virgo Özséb - A kis majom meg a banán	54
Virgo Sámuel - Teki és Pite	55

Mi fán terem a dió?

A kis Anna a hinta alatt feküdt ezen a délutánon is. Ez volt a kedvenc helye az egész világon. Délutánonként, mikor az anyukája kiengedte játszani az udvarra. Anna lefeküdt a hinta alá a hűvösbe és nézte a feltornyosuló diófa ágait. Néha meglökte a hintát a feje fölött, ami nyikorogva jött fel majd le, fel és le.

Nyár elején csodálattal nézte a hatalmas zöld gumókat az ő nagy diófáján. Azt gondolta, hogy a fa babái lehetnek, de nem jutott dűlőre, így hát megkérdezte az anyukáját. Anna szemei kikerekedtek. Az ő diófáján a kis zöld gubók olyanok, mint az almafán az alma. A kislány gondolkodott, nem igazán értette, hiszen látott már diót és azok apró szemű furcsa alakú dolgok voltak, majdnem olyan mint a mogyoró... Anna nem tudott rájönni, hogy hogy van ez.

A kislány türelmetlenül várta az ősz. Már kis kabátjában feküdt a hinta alatt. Mikor anyukája meglátta butuska kislányát a hideg földön feküdni felemelte a földről és megdorgálta. Majd rámosolygott a kislányra és rámutatott a diófán lévő barna termésre. Levett egyet a fáról és kislánya kezébe adta.

- Látod Anna? Ez a dió. - mosolygott rá az anyukája.

- Nem anya. Ez nem az. Az a picike a dió anyuci, te mutattad mikor sütit süttünk. - ellenkezett a kislány.

Az anyukája nevetett makacs kislányán.

- Gyere Anna, nézd mit mutatok neked!

A lépcsőhöz sétáltak, ahol kemény a föld. Az anyuka rálépett a dióra ami hangos reccsenéssel széttört. A kislány az arcához kapott:

- Anyaaaaa nem szabad! - kiáltott fel.

Az anyuka leguggolt kislánya elé és markába fogta a dió darabkáit. Kiszedte tenyeréből a dió kemény héját és kislánya felé nyújtotta.

- Látod Anna nem bántottam, csak megpucoltam neked. Gyere kóstold meg!

A kislány kétkedve fogta apró kezébe a szemet. Átvizsgálta minden szemszögéből, majd anyjára emelte tekintetét.

- Tényleg hasonlít a dióra. Meglehet enni?

Az anyuka bólintott fejével. A kislány óvatosan harapta az egyetlen szemet.

- Anya ez finom dió.

- Na látod, mondtam én neked, hogy dió ez.

A kislány nevetve ugrott az anyja ölébe. Bementek a házba és sütöttek egy finom diós süteményt, amihez a legfontosabb hozzávalót Anna gyűjtötte össze.

Könyvtári Manók

Hol volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl..., de nem is ott, hanem Nyíregy - házán, a Vécsey utcai könyvtárban történt meg az, amit most elmesélek.

A könyvtárat Edit néni vezette, aki kedvességével beopta magát mindenki szívébe. Nem csak kedves volt, hanem figyelmes, türelmes a gyerekekkel, délutáni szöszmötölő, kézműves foglalkozásokat tartott nekik, közben pedig a gyerekek szinte észrevétlenül kaptak rá a olvasásra. Mindenki szeretett oda járni, mert a csodás könyvek mellé, Edit néni mosolya is járt, úgyhogy a könyvtár napról napra megtelt felnőttekkel, gyerekekkel. Arról viszont senki sem tudott, hogy a könyvtár, zárás után is mindig megtelt, de akkor már nem emberek látogatták, hanem manók. Apró, pici manócskák, akik imádták a könyveket, és titokban segítettek Edit néninek. Ők ugyanis minden délután, de főleg éjjel, visszatették a véletlenül máshová elrakott könyveket a helyükre, néha még Edit néni asztalán is rendezkedtek, így fordulhatott az elő néha, hogy Edit néni hiába keresett valamit, mert bizony a manók elrakták. Biztosan nem tudjátok, úgyhogy most elmondom azt is, hogy ezek a manók varázsolni is tudtak. Először is, el tudták tüntetni az emberi szemek elől az ajtót, amin ők éjjelente jöttek - mentek, így maradhatott titokban az ő létezésük. Másodsorban le tudták kicsinyíteni a könyvtári könyveket, hogy ők is olvashassanak hercegekről, tündéerekről, emberek szerelméről, vidámságról és bánatról. Egy gondjuk volt csupán, mégpedig az, hogy az elvarázsolts könyvek csak órák múlva változtak vissza eredeti méretűvé, így aztán amint lement a Nap, a könyveket lekicsinyítették, olvastak, aztán hajnaltájban visszatették őket a helyükre, ott pedig a könyvek visszakapták az alakjukat. Mivel a manók az embereknél százszor gyorsabban olvasnak, sokszor elfogyott a könyv, amit olvashattak volna, de elvarázsolni újakat már nem volt idő, tudjátok, a visszaváltozás miatt. Azt mondják, a manók mutatóujjában volt a varázs. Még csak varázspálca sem kellett nekik, egyszerűen csak rámutattak valamire, és

az zsugorodott, zsugorodott addig, míg manó méretűvé nem vált. Erre a trükkre minden manó képes volt, továbbá eltüntetni is nagyon jól tudtak dolgokat, nem csak az ajtót, hanem néha a tollakat, papírokat, vagy egy - egy újságot tűntettek el, csak úgy, a móka kedvéért.

Volt azonban egy manó, akinek sehogy sem ment a varázslás. Hiába feszült neki a feladatnak, hiába mutatott ő bármire a bizonyos mutatóujjal, elvarázsolni semmit sem tudott. Ezt a manót Baklentének hívták.

- Nem tudsz varázsolni, nem tudsz varázsolni, nem tudsz varázsoolniii! - szólt oda neki Jumeksir, mikor látta, hogy Baklente megint igyekszik valami varázslásfélét összehozni.

- Igenis tudok! Tudd meg, hogy tudok! Csak még nem akarok... - mordult vissza Jumeksírra durcásan.

- Akkor tessék, varázsolj, ha olyan nagyon tudsz!

- De én nem akarok varázsolni, most éppen nincs kedvem hozzá - mondta, majd dűnnyögve elvonult, egészen Edit néni asztaláig, felmászott rá és az asztal széléről lelógatott lábbal üldögélt nagy szomorúan. Ekkor ment oda hozzá Miencus, vitt magával egy manó méretűvé változtatott könyvet is.

- Hoztam neked egy könyvet! - mondta kedvesen.

- Nem kell. Ha könyvet akarnék olvasni, akkor varázsolnék magamnak - szipogta Baklente.

- Na, ugyan már, a kedvencedet hoztam! - szólt Miencus, és Baklente orra alá dugta a könyvet.

- Nahát, tényleg ez a kedvencem! - Baklente szája mosolyra görbült - Köszönöm szépen! - mondta. Miencus magára hagyta őt a könyvvel, Baklente pedig olvasni kezdett, hamar a végére ért. Visszatette a könyvet a helyére, és mivel már nagyon unta Jumeksír csúfolódását, elhatározta, hogy meglátogatja a legöregebb manót, és tanácsot kér tőle varázslás ügyben. Morongó Yukl volt a legidősebb manó, aki mindent tudott, és mindig, mindenkinek szívesen segített. Mikor Baklente beállított hozzá, ő már előre tudta, hogy jönni fog, így két csésze teát készített az asztalkájára.

- Szervusz! Foglalj helyet! - mondta Morongó Baklentének, miközben helyet és teával kínálta őt.

- Szervusz Morongó, mondd csak, honnan tudad, hogy jövök? - csodálkozott Baklente, miközben helyet foglalt.

- Ó, hát tudod az úgy volt... - de még mielőtt befejezhette volna a mondatot, Baklente közbeszólt.

- Akkor azt is tudod, hogy azért jöttem, mert nem tudok varázsolni! Kérlek Morongó, segíts rajtam! Jumeksír folyton azzal csúfol, hogy nem tudok - mondta elhalkuló hangon, miközben a csészéjét bámulta.

- Jaj Baklente, hiszen tudsz te varázsolni!

– Na persze, ezt mondd az ujjamnak.

- Az ujjadnak?

- Annak hát! Onnan jön a varázslat, vagy nem?

- Ó, Baklente, dehogy onnan jön!

- Dehogynem onnan jön, láttam a saját szememmel!

- Akkor pont ez a baj! Hogy a szemeddel nézed! Ugyanis a varázslat nem az ujjadban, hanem a szívedben lakozik! A könyvek szeretete váltja valóra a szíved kívánságát, hogy az a könyv zsugorodjék össze, hogy öröme leld benne!

- Nahát! - csodálkozott Baklente.

- Vagy talán, nem szereted a könyveket?

- Jaj, dehogyisnem! Úgy szégyellem magam, hogy a kedvenc könyveimet mindig Miencus varázsolja el nekem!

- Akkor nincs más dolgod, mint erősen koncentrálni arra, hogy mit szeretnél, és a könyv, amire vágytál, majd átváltozik - tanácsolta Morongó, de Baklente már rohant is, hogy kipróbálja, így működik - e majd az ujjá, csak úgy szaladtában dobott egy köszönömöt Morongónak.

- Úgy szeretném, hogy átváltozz, úgy szeretném, ha összemennél! - koncentrált a kis manó a kedvenc könyvére, s lám csak valami történt is. Szikrázni kezdet aprócska mutatóujja, s a szikrák hamarosan elérték a kedvenc könyvét is, körbevették azt, majd elkezdett zsugorodni. Baklente szíve

megettelt boldogsággal, hogy ő is tud már varázsolni, de ebben a pillanatban a könyv már nem zsugorodni kezdett, hanem nőni. Nőtt és nőtt, akkorára, hogy már nagyobb volt, mint eredetileg volt, és nőtt tovább.

- Hagyd már abba! - Baklente rázogatni kezdte az ujját, hátha majd úgy abbamarad a varázslat, de annál nagyobbra nőtt a könyv, Baklente pedig pánikba esett.

- Segítsééég! - kiabált hangosan.

Jumeksír rohant oda hozzá, hogy megnézzé, mi a baj, de amikor Baklente meglátta őt, felé fordította a mutatóujját, a varázs pedig immár a könyvről Jumeksírra szállt, és ő kezdett el ettől nőni rohamtempóban. A kiabálásra az összes manó odagyűlt, de segíteni senki sem tudott. Ekkor megérkezett Morongó is, hármat ráfűjt Baklente csodálatos varázsujjára, a varázslat pedig megszűnt. Jumeksír akkorára nőtt, mint a bejárati ajtó.

- Meg ne moccanj! - szólt rá Morongó.

- Most nézd meg, mit tettél! - kiabált mérgesen Jumekek sír.

- De én nem akartam! - szólt sírásra görbülő szájjal Baklente.

- Semmi baj, semmi baj! Mindent rendbe hozunk! - mondta Morongó, és arra kérte Jumeksírt, hogy üljön le, nehogy összetaposson valakit. Akkor már pirkadt, félő volt, hogy észreveszik őket az emberek, úgyhogy gyorsan ki kellett találni valamit. Miencus lépett elő, és próbálta kisebbre varázsolni Jumeksírt, de nem ment neki. Túl kevés volt a varázsereje ahhoz, hogy Jumeksírt visszakicsinyítse, az ő ereje nem egy hatalmas manóra, hanem csak nagy könyvekhez volt elég. Ekkor lépteket lehetett hallani, egyre közeledtek a könyvtár felé.

- Jön Edit néni! Jön Edit néni! Most mi lesz? - Kiabált Jumeksír, teljesen kétségbeesve.

- Van egy ötletem! - szólt Morongó.

- Az jó, az jó! Csak gyorsan! - sürgette volna őket Jumeksír, mert hát nem akart akkora maradni, mint a bejárati ajtó. A kopogások időközben megszűntek. Tényleg Edit néni jött, már a kulcsot rakta a zárba, de az ajtót

nem tudta kinyitni. Persze, hogy nem, hiszen Jumeksír ott ült az ajtó előtt hatalmasra növe. Közben Morongó utasított minden manót, hogy együttes erővel visszavarázsolják Jumeksírt. Minden manó segített, és végül Jumeksírt sikerült visszavarázsolni akkorára, amekkora volt. A hatalmasra nőtt könyvet is visszaváltoztatták, de eltenni már nem volt idő. A sok - sok manó a piciny ajtó felé szaladt, el akartak tűnni, mire Edit néni belép az ajtón. Sikerült minden manónak elbújni, ám a nagy sietségben az ajtót elfelejtették elvarázsolni, és Edit néni észrevette. Csodálkozva nézte a picinyke ajtót, még egy fotót is készített róla. A manók dühösen néztek Baklentére a biztonságos rejtekhelyükön.

- Nem akartam! - mondta elszégyellve magát.

Jumeksírnak közben vörösre változott a méregtől a feje. Olyan dühös volt Baklentére, hogy csak na.

- Ne haragudj rám Jumeksír! Tényleg nem akartam!

- Köszönd meg Morongónak, hogy megmentett minket! - kiabált haragosan Jumeksír.

- Morongó... - Baklente annyira szégyellte magát, hogy alig tudott a bölcs, öreg manó elé állni.

- Nincsen semmi baj! - mondta mosolyra görbülő szájjal Morongó!

- Nincs? - nézett fel rá Baklente.

- Nincs bizony! Hát nem látjátok? Hála Baklentének, most már nem kell várunk, hogy a könyvek visszaváltozzanak az eredeti méretükre, majd ő visszanyagítja nekünk! Így sokkal több könyvet fogtunk tudni elolvasni, mint eddig!

- Na persze... majd akkorára növeszti a könyveket, mint az ajtó... - mondta morogva Jumeksír.

- Ugyan már! Majd megtanulja használni az erejét! Adjatok neki egy esélyt! A manók pedig megbocsátottak Baklentének, amiért veszélybe sodorta őket a varázslatával. Az emberek sem bántották a picike ajtót, a gyerekek tágra nyílt szemmel nézték, de nem nyúltak hozzá, így az ajtót már nem is kellett

–elvarázsolni többé. Azóta Baklente megtanulta, hogyan kell használni a varázs - erejét, nagyon hasznos manóvá vált, mindenki hozzá vitte az elolvasott köny - veket visszanyagításra. Baklente boldog volt, hogy segíthet. A kis, manóbejárat pedig azóta is ott van, Nyíregyházán, a Vécsey utcai fiókkönyvtárban. Ha arra jártok, nézzétek meg!

Könyvtári manók akcióban

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy könyvtáros néni.

Ennek a bizonyos könyvtáros néninek az volt a neve, hogy Edit néni. Ámde nem egy rendes könyvtárat vezetett. Ebben a könyvtárban manók laktak, úgy biza manók. Volt ezeknek a manóknak egy királynője, akit úgy hívtak Katka néni. Egy osztályban tanított, aminek a neve az volt 3.b, de mivel már nyári szünet van, ezért 4.b. A manók persze a diákjai voltak, akik szorgosan jártak a könyvtárba és rágták - falták, nyelték - harapták a könyveket. Egy nap elfogyott az összes könyv. Szegény Edit néni csak spekulált és csak spekulált, de nem jutott eszébe semmi, nem jutott semmire, hogy miként kerülhetne a könyvtárba új könyv. Egy nap a bölcs Kristóf manó odament Edit nénihez és az orra alá dugott egy térképet, ami valami csoda folytán a könyv elejére került!

- Tudom, nem a legjobb, de el lehet vele találni a bölcs íróhoz, a nagy Zolihoz és tüstént megkérni, hogy írjon új könyveket!

- De... - mondta Edit néni rémülten - ha átkelünk a folyón, a nagy Mirella kér tőlünk egy rózsaszín csirkét!

- Nem baj, erre már felkészültem - mondta Kristóf, és előkapott egy csirkét, és rózsaszín festéket. Ekkor jött be Ella és Józsi, hogy visszaadjanak két elolvasott könyvet.

- Mit terveztek? - kérdezte Ella.

- Igen, mit? - érdeklődött Józsi.

- Valami térkép dologról diskuráltak - mondta Dani, miközben egy új kutyás könyvet keresett.

- Igen, arról beszéltek - mondta Szandika, miközben visszarakott egy könyvet a polcra.

- Megyünk kincset vadászni, vadászni, vadászni! Megyünk kincset vadászni hejehuja jó! - ugrándozott Fülöp és Abigél.

- Nem biztos - mondta Cili néni, miközben Mariskára vigyázott.

- Ti meg miről beszéltek? - kérdezte Erik.

- Jól van már, mindenki jön! Szóljatok Katka néninek, hogy készüljön! - mondta Kristóf.

Amikor Katka néni megérkezett, a térkép szerint elindultunk a varázsfolyó felé.

Természetesen Kristóf és Edit néni vezette a csapatot. De a nagy Mirella utunkat állta.

- Kérem a rózsaszín csirkét! - ordította. Kristóf már nyújtotta is.

Ekkor Mirella keservesen sírni kezdett.

- Nem, nem kell! Nekem könyv kell! Rózsaszín csirkéről szóló könyv kell! böögött Mirella.

- Mi a baj Miri? - kérdezte Virág, Mirella testvére. - Neeem hoooztaak neekem köönyvet! - sírt Mirella.

- Mi csak azért jöttünk, hogy új könyveket kapjunk a könyvtárba - szólt félénken Kristóf.

- Mi az a könyvtár? - hagyta abba a sírást Mirella.

- Egy nagy ház, amiben van egy csomó polc és szék, a polcok azért vannak, hogy ráhelyezzük a könyveket, a székek pedig arra, hogy ráüljenek az olvasók akiknek nincs kedve állni - magyarázta kedvesen Edit néni.

- Van rózsaszín csirkéről szóló könyv? - élénkült fel Mirella.

- Sajnos nincs - horgasztotta le a fejét Edit néni -, de ha átengedsz minket, megkérjük a nagy Zolit és segédjét a kis Marcit, biztos ír neked egy rózsaszín csirkéről szóló könyvet.

- Akkor természetesen átengedlek titeket - állt félre Mirella.

Folytatódhatott az út. Edit néni kicsit nyugtalan volt, mert közeledett az éjszaka, és éjszaka előjönnek a betűvampírok, akik a manók elolvasott betűiből táplálkoztak.

- Itt verjünk tábor! - adta ki a parancsot Gabika.

- Igen - értett egyet Kristóf.

- Oké, vegyétek elő a sátrakat! - mondta Kristóf.

- Rendicsek - mondták a többiek.
- Egy betűvampir, egy betűvampir! - ordított Dani.
- Mindenki a sátrakba! Most! - kiabált túl mindenkit Edit néni.

Mind berohantunk a sátrakba. A betűvampirok szerencsére nem vettek észre minket.

Másnap tovaindultunk folyó felé, de valaki ellopta a térképet, ami elvezetett volna minket a

Könyv - hegy felé.

- Most mi lesz velünk? - kérdezte félve Ella.

Én lá-láttam a tolvajt - mondta falfehéren Dani - Kimentem megnézni a csillagállást, amikor

láttam egy betűdémont, ahogy elviszi a térképet.

- Ajaj - mondta Kristóf -, akkor még itt lehet a közelben.
- Igen, itt vagyok - mondta egy recsegő hang.
- Ez olyan mint egy dementor, a Harry Potterből - mondta Özséb.
- A magyarázkodás helyett fogjátok meg Edit nénit, és tűnjünk el innen -

kérlelt mindenkit

Kristóf, aki mint kiderült megjegyezte a térképet, így pontosan tudta merre kell továbbmennünk. Hipp-hopp már ott is voltunk a Könyv-hegy felé vezető ösvényen.

Ekkor egy táblára tűzött papíron akadt meg a szemem. Ez állt rajta:

- Ezt nézzétek! - kiáltottam.
- Zenei feladatok, az jó - mondta Samu, Özséb bátyja, aki járt zeneiskolába.
- Akkor induljunk - mondta Kristóf. Ekkor elénklépett egy szekrény amin egy író neve ragyogott: Alan Bradley. Ez volt a kérdés: Milyen defektívregényt írt

az alábbi író?

- Flavia de Luce rejtélyei - vágtam rá egyből, nem volt nehéz kérdés egyáltalán.

- A válasz helyes - mondta a szekrény, és rögvest tovaállt.
- Hány kérdés lesz? - kiáltottam utána. Négy - mondta egy elénkugró zongora.

Hogy szól a skála?

- Dó ré mi fá szó lá ti dó - énekeltük kórusban.

Mentünk tovább. Egyszer csak előugrott egy újabb polc.

- Hány betű van az ábécében?

- 44 - mondtuk.

- Három - mondta Bruckner Szigfrid aki időközben előbukkant a bokorból.

- Vacskamatit keresem, nem láttatok?

- Sajna, nem - mondtuk. Így hát továbbálltunk a negyedik kérdéshez. Egy szőnyegen repülő

turbános fickó állt meg előttünk.

- Csá - mondta -, ja, ti a kérdést szeretnétek hallani. Az a helyzet, hogy ez a kérdés a kedves olvasónak szól. Mi a neved? (Milyen szerencse, hogy erre a kérdésre megannyi helyes válasz adható!)

Ekkor megláttuk a hegyet.

- Na, ne hegyet kell mászni - mondta unottan Józsi.

- Nem. Felviszlek titeket - mondta Bruckner Szigfrid, aki egy hintó elé volt bekötve.

Felpattantunk Szigfrid szekerére, és már indultunk is.

Egy óra múlva már fent voltunk, és paradicsomlevest ettünk betűtésztával, a Betűfalóban.

- Á, ez jólesett, kérhetek repetát? - kérdeztem.

- Nem, mindenkinek csak egy jár - mondta Katka néni. Na, induljunk - mondta Edit néni.

Elindultunk a köves úton, felfelé.

- Szigfrid! Már függőlesen megyünk, nem akarsz megállni? - kérdezte Ella.

- Elvégre ez a mágnes megtart minket - mondta Edit néni, és felmutatott egy nagy mágnest.

- Ó - mondta mindenki.

- Felértünk - kiáltott Szigfrid, aki Mirellává változott.

- Anyukám a könyvtündér Szigfriddé varázsolt, és azt mondta, hogy így

követhetlek titeket - magyarázta Mirella.

- Na, menjünk be - mondtam.

Egy hatalmas könyvtárba léptünk be. Körben hatalmas, égigérő polcokon, rengeteg könyv, talán ennyi a világon sincs.

- Hüm - hüm, ti nagy olvasók vagytok - mondta egy hang.

- Igen azok, azt ajánlom, hogy adjunk nekik annyi könyvet, amennyit akarnak és egy kívánságot - mondta egy másik hang.

- Igen, Marci ez így jó lesz. Na mi lenne az az egy kívánság?

Könnyű kérdés volt. Kórusban vágtuk rá: Mindenki szeressen olvasni!

A varázserdő kincse

Az erdő mélyén élt egy tündér, akinek a neve Róza. Ő volt az erdő védelmezője. A fás vidéknek volt egy kincse, egy csodálatos gyémántja. E nélkül a gyémánt nélkül az erdő elpusztulna, de egyszer csak ez a kő eltűnt. Róza kereste mindenütt, de sehol nem találta. Ezért segítségül hívta a barátait, az állatokat: Hógolyót, a nyuszt, Artúrt, a pandát, Lizát, az egyszarvút és Eszti, a kissárrkányt, de még Dórit, a kutyust is megkérte. Ez lett a nagy csapat. Másnap el is akartak indulni.

- De merre? - kérdezte Eszti.

- Arra, amerre a szívünk visz - felelte Róza.

El is indultak, mentek, mendegéltek, már ki is értek az erdőből, amikor Rózának eszébe jutott, hogy az ő varázssereje csak itt működik.

- Ne félj, mi megvédünk! - mondta Artúr.

- Kösz, srácok! - válaszolta.

Mentek tovább. Elérkeztek a gonosz Elizabet kastélyához.

- Vigyázz! - mondta Hógolyó - Ez nekem furcsa!

- Igen. Ez egy gonosz királynő kastélya - helyeselt Róza.

- Szerintem itt lesz? - mondta Liza.

- Menjünk be? - kérdezte barátait Dóri.

- Igen. Szerintem ott lesz, amit keresünk.

Bementek sikeresen és észrevétlenül. Ott volt egy macska. A neve Penni. Ő a gonosz királynő cicája. Amint meglátta az idegeneket, szaladt szólni gazdájának.

- Jaj, most mi lesz? - kérdezte aggódva Hógolyó.

Ebben a pillanatban a jó barátok meglátták a feléjük közeledő óriási macskahadsereget, akiket Penni vezetett.

- Ó, de cukik! - kiáltotta Eszti.

- De nagyon veszélyesek is! - figyelmeztette Róza.

A mindenre elszánt hadsereg egyre közeledett a kis csapat felé.

- Van egy tervem! - kiáltotta Artúr. Máris elmondom, csak gyertek közelebb!

- A terv tehát így hangzik - bizalmaskodott a panda. - Eszti itt marad Lizával meg Dórrival és lefoglalja valahogy őket. Addig Hógolyó, Róza és én felosonunk a toronyba vezető márványlépcsőn és megkeressük az ékkövet.

Így is lett. Már a lépcső felénél jártak, amikor léptek zaja ütötte meg a fülüket.

- Ez mi? - torpant meg a kicsi nyuszi. - Pszt! Ez lehet, hogy a királynő, vagy az egyik katonája. Húzódjunk be gyorsan ehhez a falhoz, hogy ne vegyenek észre bennünket!

Szerencsére a furcsa zaj egyre halkabb lett, mintha távolodott volna tőlük.

- Menjünk tovább! - javasolta Róza.

Már egészen felértek a toronyba. Beértek egy nagy terembe és gyorsan odahúzódtak az ajtóhoz. Ott volt bent a királynő és kezében fogta a gyémántot.

- Hogy szerezzük meg? - kérdezte a tündér.

- Inkább az a kérdés, hogy hogyan bírnak el lent a srácok a macskákkal? - vetette fel a kérdést Artúr.

Odalent eközben Lizának, Dórinak és Esztinek sikerült legyőzni a macska-hadsereget egy altatódallal. Úgyhogy ők is indultak fel a toronyba. Mikor felértek, a barátaik nem az ajtó előtt voltak, hanem bent a teremben szemtől szembe a banyával.

- Biztosan elbűvölte őket! - kiáltott fel a kis unikornis.

- Az lehet, de akkor Róza, hogy nem tudta megállítani, hisz tudod, ő tündér! - magyarázta Eszti.

- De hogy lehet ezt a bűbájt megtörni? - tette fel a kérdést Liza.

- Most minden úgy összezavarodott - siránkozott a kutyus.

- A legjobb az lesz, ha valahogy megszerezzük az ékkövet és megtudjuk, mi Elizabet gyenge pontja. Akkor biztosan biztosan megtörik az átok - magyarázta az egyszarvú.

- Megvan! - kiáltott fel örömeiben Eszti. - Belopózunk halkan a terembe és én tüzet fújok, ezzel megijesztem a banyát, addig te a hátadra kapod a barátainkat és megpróbálsz gyorsan kijönni a várból. Közben én kirepülök az ablakon. Ó Istenem, remélem sikerül!

Eszti a királynő mögé lopózott és megijesztette. Eközben Liza befutott gyorsan a terembe és hátára kapta barátait, és futott. A sárkánynak sikerült kirepülnie időben a torony ablakán. Kint találkoztak a vár előtt, de akkor vették észre, hogy Dórika ott maradt.

- Jaj, szegény, biztosan fél ott bent egyedül - aggódott Lizuka. - De hogy menjünk vissza érte? Lehet, hogy már a macskahadsereg fel is ébredt.

- Megvan! - sikoltott fel Eszti -, én a hátamra veszek benneteket, és berepülök veletek a keleti torony ablakán és középen leteszek mindenkit. Vissza megyünk Dóriért - magyarázta a sárkány.

Pár perc múlva ismét a kastélyban voltak a barátok. A terület üres volt, mert a hadsereg alul tarózkodott, így szerencsére nem hallották, hogy bejönnek. A terem ajtaja résnyire nyitva volt, így a nyitott ajtón keresztül látták, hogy éppen nincs bent a boszorka, hanem azt hallották, hogy valaki nyüszít. Beléptek az ajtón. Hát Dórika vonyított kétségbeesetten, miközben a nyakában vaslánc volt, ami meg volt bűvölve, hogy ne lehessen kibújni belőle. Oda akartak menni hozzá, de ekkor bejött az uralkodó.

- Mit keresnek az én palotámban? - és már vette elő a varázspálcáját.

- Hol a gyémánt, te boszorka? - kérdezte az unikornis.

- Azt kérdezted, hol a gyémánt? Hát azt úgy eldugtam, hogy ha száz évig élsz, akkor se találod meg!

Dóri a sarokból azt akarta kiáltani, hogy Róza is használja a pálcáját, de eszébe jutott, hogy a tündér még mindig a boszorka hatalma alatt van.

- Most mi lesz? - gondolta magában.

De ekkor feljött Penni, jelentést adni gazdájának.

- A nyakörve! - kiáltott izgatottan Liza.

Bizony. A macska nyakörvének bilétájában volt az ékkő. A macskát a tányérjához csalták és levették róla a szíjat.

- Megvan! - örült nagyon Esztike. - Már csak azt kellene kiderítenünk, hogyan kellene kiszedni az ékkövet és hogyan törjük meg az átkot.

Ebben a pillanatban feljött az egyik katona, hogy felmossa a padlót, mert a királynő nem tűrte el, ha piszkos alatta a föld. A két barát hátrálni kezdett, mert Elizabet egyre közeledett feléjük. De Liza ügyetlensége miatt felborította a vízzel színültig teli vödört és annak tartalma teljes egészében a boszorkára hullott. Egy szempillantás alatt a gonosz nőszemély elpárolgott, és minden varázslat, amit valaha is létrehozott, megszűnt. Így hát Dóri nyakörve eltűnt, és a barátokról is eltűnt az átok.

- Mi történt? - kérdezte egyszerre Artúr, Róza és Hógolyó.

- Eltűnt a banya! - kiáltották kórusban a többiek.

- És hol az ékkő? Megszereztük? - kérdezte aggódva Róza.

- Igen. Győztünk! Itt van nálam! - mondta Eszti.

- Mi legyen a macskahadsereggel? - tudakolta Hógolyó.

- Szerintem az lenne a legjobb, hogy visszajönnének velünk az erdőbe, mivel már nincsenek a banya kezei alatt - magyarázta a pandamaci.

A barátok visszaindultak az erdőbe egy aranyos, hancúrozó sereggel a hátuk mögött. Sok gyaloglás után végre hazaérkeztek és akkor észrevették, hogy az erdő már majdnem kiszáradt. Róza gyorsan befutott a fák közé és visszahelyezte igazi helyére a drágakövet. Így hát újra zöldelltek a fák, virágoztak a bokrok és újra csörgedezett a patak is. Mikor ezt az ott élő nép meglátta, nagy üdvívallás tört ki. Mindenki gratulált a csapatnak. Egy kis idő múlva a tündérlány a barátaihoz fordul és ezt mondta:

- Nélkületek nem sikerült volna ez a küldetés. Szerencsére senkinek sem esett bántódása, de már hála nektek, a boszorka se él. Hazahoztuk együtt a macskahadsereget és én befogadom Pennit. Azt ajánlom nektek, ti is fogadjatok be ezek közül a macskák közül egyet-egyet!

A macskák így otthonra találtak, és a kő továbbra is az erdőben maradt. Így

történt, Róza és barátai nagy kalandja Elizabet királynővel. Ezentúl a követ már senki nem szerezhette meg, hiszen az az erdő mélyén egy varázstulipánban maradt az idők végezetéig.

Lia a csillagok boszorkánya

A nap sugarai épp besütöttek a függönyök között, mikor egy hangos zajra felriadtam. Miután kimásztam az ágyból, aggódva lerohantam a lépcsőn. Nem tudtam elképzelni, mi lehetett az a nagy zörgés.

- Mi történt? - kérdeztem Avia mamától.

- Kiki lelökte az egyik fazekat. Nem baj, úgyis fel akartalak kelteni - mondta Avia mama, a nagymamám, miközben letette a szépen díszített terítőre az ételünket. - Biztos éhes vagy. Gyere, csináltam rántottát pirítóssal.

Miközben leültünk reggelizni, Kiki, a fekete macskám vígan nekidörgölözött a lábainkhoz.

Reggeli után visszamentem a vendégszobába készülődni. Pár napja voltam abban a kis házban Bhaile-től, egy kis skót várostól nem messze. Felvettem egyik kedvenc lila ruhámat, rá egy fehér köténykét, meg fehér, hosszú zoknit. „Nagyit azt mondta, ma nagyon fontos feladatunk lesz. A városba és még az erdőbe is el kell mennünk! Vajon mit talált ki most?” - gondoltam miközben összefogtam a hajam.

- Rendben, már csak a táskámba kell összepakolnom!

A lila táskába mindent beletettem, amit fontosnak gondoltam: egy nagyítót, a jegyzetfüzetem, a zsebpénzem, a fényképezőgépem. Körülnéztem még egyszer a szobán, nehogy elfelejtsek valamit. Mikor leértem, láttam, hogy mennyi minden van az asztalon. Üvegcsék és könyvek sokasága volt ott. Még egy csillagtérképet is megpillantottam, mikor a kertből három hangot hallottam. Egyiket felismertem, Avia mamáét. Táskámat letettem az egyik székre és gyorsan kifutottam az erkélyre.

- Ó, Lia! Vedd fel a cipőd és gyere, segíts elültetni ezeket!

- Mit csinálsz Nagyit? Mi az a sok dolog az asztalon? - kérdeztem, miközben felvettem a cipőmet.

- Meglepetés. Bemutatlak egy nagyon kedves ismerősömnek és a fiának. Ez itt

Daniel Campbell úr és a fia, Oliver.

- Szia! Biztos te vagy Lia, igaz? Kérlek, bocsáss meg Olinak, eléggé magának való - mondta a magas, fekete hajú és tengerkék szemű férfi. „Nagyjából 40 lehet, mint anyáék” - gondoltam.

- Jó napot! Nem baj, az ő vesztesége, ha nem akar a barátom lenni!

Erre a fiú, aki eközben egy lila virágot ültetett, gyorsan felpattant és már válaszolt is:

- Miért kellene nekem barát? Tökéletesen jól vagyok egyedül! Amúgy sem akarnék egy ilyen kezdővel, mint te barátkozni.

- Kezdő? Miben vagyok kezdő?

- Hát a bosz... - kezdte el Oliver a mondatát, mikor az apja közbevágott.

- Oli, hagyd abba! Még nem tud róla!

- Köszí, Daniel. Gyere Lia, segíts nekem!

Négyen gyorsan végeztünk a munkával. Avia mama megkínálta a Campbell-eket teával, de siettek valahova, szóval nem maradtak. Nem bántam, mert Oliver nem volt túl szimpatikus nekem.

- Daniel úr nagyon kedves! Oliver meg nem. Hogy lehet két ember ennyire különböző, ha ennyire hasonlítanak egymásra?

- Olivernek sok a testvére, a szüleinek pedig nincs túl sok szabadidejük. Nem tudnak mindegyikre a nap 24 órájában figyelni. Ha rád alig figyelnének éveken keresztül, mit gondolsz? Ugyanaz a barátkozós kislány lennél?

- Hmm... Nem, valószínűleg nem. Sajnálom őt. Most már meg akarok vele barátkozni, ha az az utolsó dolog, amit csinálok is! - erre mindketten elkezdtünk nevetni.

- Gyere, csináljunk egy kis uzsonnát és induljunk a városba!

Miután eltettük az uzsonnánkat, kezünkbe vettük táskáinkat és üres kosarainkat, Avia mama hirtelen megállított engem.

- Jaj, hogy felejtettem el odaadni neked?

Mikor visszaért egy lila szütyő volt a kezében.

- Mi van benne, Nagyi?

- Sok minden. Tetszeni fognak, biztos vagyok benne!

A kis szütyőből egy lila szalagot és egy narancssárga színű kövel díszített csatot vett ki. A szalagot a lófarkamra, masniba kötötte. A masni közepére pedig a csatot tűzte. Nagyi egy ugyanolyan kövel díszített nyakláncot vett ki azután. Egy kicsit szorosnak gondoltam, de gyorsan hozzászakítottam. Az utolsó dolog a szütyőből egy ezüst gyűrű volt szép mintázattal.

- Ez egy kis előszülinapi ajándék. Tudom, majd csak holnap lesz a nagy nap, de látni szerettem volna rajtad őket. Meg amúgy is illik a mai ruhához! - mondta nevetve.

- Köszönöm szépen, Nagyi! Mondd csak, ezek milyen kövek? Sosem láttam még ilyeneket!

- Ezek karneolok. Szerencsét adnak neked. Olyanok, mint az opáljaim.

Felszálltunk a biciklikre és már el is indultunk. Avia mama egy fehéren, én pedig egy pasztell lilán száguldottam. Pár perc után már láttuk is a város szélét. Nagyon boldog voltam mikor a város széléhez értünk. Sokan integettek, meg köszöntek Nagyinak. Voltak ismerős arcok, meg vadidegenek is nekem. Rengeteg bolt mellett hajtottunk el. Voltak pékségek, virágosok, zöldségesek, még egy fűszerész is! Egy kis idő múlva megálltunk és betoltuk biciklijeinket egy szűk utcába. Emlékeztem erre a helyre. Évekkel ezelőtt elkísértem Nagyit itt egy boltba. Akkor a bolt elejében kellett várnom, mert nem mehettem hátra. A boltos egy kedves öregember volt pödri bajusszal az arcán. Amíg vártam, a boltos érdekes történeteket mesélt nekem. Nem bántam volna, ha megint várnom kell.

- Jó napot, Archie! - köszönt Avia mama a boltosnak.

- Micsoda meglepetés! Rég nem láttalak. Látom hoztad a kis Liát. Istenkém, de rég láttalak! Legutóbb mennyi is voltál? 9 vagy esetleg 10?

- Nem tudom, de már 14 vagyok! Egész sokat nőttem azóta!

- 14? Mondd csak Avia, Lia is hátra jöhet most már?

- Örülök, hogy kérdezted. Igen, eljött az ideje.

A rövid beszélgetés után mindketten rám néztek egy-egy büszke mosollyal.

Nem értettem ebből semmit, de örültem attól függetlenül. Elvégre láthattam a bolt hátsó részét! Felvettem az egyik kosarat és már mentünk is hátra. Archie bácsi elől maradt, de hátul volt valaki, aki ugyanúgy nézett ki, csak egy kicsit másképp. Nem volt bajsza! Helyette kecskeszakála volt.

- Szia Alfie! Ma nem egyedül jöttem. Hadd mutassam be neked Liát, az unokámat.

- Sokat hallottam már rólad kisasszony! Kérlek, nevezd nyugodtan Alfie-nak! Archie ikertestvére vagyok.

- Helló Alfie! Örülök a találkozásnak!

A szoba tele volt különböző kinézetű, méretű könyvekkel, üstökkel, pálcákkal, folyadékokkal, seprűkkel. Még állatok is voltak ott! Érdekes ruhákat, kristályokat és növényeket is láttunk. „Ez egy kész boszi-bolt!” - gondoltam. Együtt választottunk egy közepes üstöt. Könyveket nem kellett vennünk, de az egyik megtetszett nekem és megvettük. Csillagokról szólt persze. A pálcákat nézve elkezdtem kérdezősködni. Nagy és Alfie hezitálva tárgyaltak egymással. Nagyon furcsák voltak. Végül azt mondták, majd holnap mindent meg fogok érteni. Mielőtt bármit is mondhattam volna, Nagy megkérte Alfie-t valamire. Egy varázspalcát kellett terveznünk együtt. Nagyon gyerekesnek gondoltam, de szórakoztatónak tűnt, szóval beleegyeztem a boszorkány játékba.

- Mondd csak, hányadikán lesz a születésnapod?

- Holnap lesz, már alig várom! 15 leszek!

- Július 12? Akkor neked macska szőr vagy unikornis haj belsejű pálcát kéne választani. A mintát találd ki te. Ezek csak minták, de ha rám hallgatsz, akkor vagy egy macskát vagy egy unikornist kérsz rá! Azok illenek hozzád a születésnapod miatt.

- Hmm... Mi lenne a különbség a macskaszőr és az unikornis haj között?

- Jó kérdés! A macskaszőröset jobban kell gondozni, de engedékenyebb. Az unikornis hajajat nehezebb használni, de hűségesek maradnak hozzád!

- Legyen unikornis haj! Nehezebb lesz használni, ezért annál jobb érzés

lesz, amikor sikerül megszelídíteni! A mintában pedig legyen egy macska!
Olyan, mint Kiki!

- Kiki?

- A fekete macskám.

- Akkor az állatoknál nem kell szétnéznünk. Legalább eggyel kevesebb dolog a listán! Milyen lenne, ha sötét színű fát választasz és ezüst díszítést teszünk rá?

- Gyönyörűen hangzik! Lehetnek rajta csillagok is Kiki mellett?

- Nem látom az akadályát. Szereted a csillagokat, Lia?

- Igen, a kedvencem az Aquila, a sas csillagképe! Benne van a kedvenc csillagom az Altair is! A Deneb és Vega csillagokkal alkotják a Nagy Nyári Háromszöget! És, és...

- Lia, ne ess át a ló túloldalára, mert itt leszünk reggelig.

- Bocsi Nagyi!

Végül befejeztük a vásárolgatást. Nagyi sok mindent kiválasztott, miközben beszéltem Alfie-val. Nagyival meghívtuk Archie-t és Alfiet a születésnapomra. Elköszöntünk és már mentünk is tovább a következő boltba. Nagyi adott egy kis pénzt, hogy vegyek édességet magamnak, miközben vásárol, mert nem tudnék segíteni neki. Elfogadtam az ajánlatot, mert nem akartam az útjában állni. Kicsit sétálgattam az utcában, amiből jöttünk mikor megláttam a régi édességboltot. Körülnéztem az utcán és átmentem a másik oldalra. Ezután bementem a boltba, ami telis-tele volt finom nyalánkságokkal. A falak rózsaszínek, a padló és a plafon pedig fából voltak. Az édességek között néha volt egy-egy porcelán baba díszítésnek. Többségük szép volt, de egyesek ijesztően néztek ki. Szinte követtek a szemeikkel miközben sétáltam a boltban. Egy szőke, fiatal lány lépett közelebb hozzám. Rózsaszín ruha volt rajta egy türkiz köténykével. Haja a válláig ért és a frufruja miatt nagyon aranyos és kicsi arca volt. Smaragd szemei szinte világítottak.

- Segíthetek neked, kis hölgy? Elég kicsi ez a város, de még sosem láttalak. Nem vagy idevalósi, igaz?

- Nem, a nagymamámnál vagyok vakációzni.

- Ez megmagyarázza - mondta nevetve. Anguis vagyok, nevezd csak Angu-nak. Mi a te neved?

- Lia a nevem, örvendek!

- Lia? Te vagy Avia néni unokája, igaz? Már emlékszem rád! Amikor kb. olyan idős voltam, mint te kiszolgálhattalak egyszer. Te voltál az első kuncsaftom!

- Tényleg? Bocsi, én nem emlékszem rád, ami eléggé furcsa, mivel nagyon szép vagy!

- Nem baj, nem hibáztatlak. Miben segíthetek egyébként?

Körbenéztem a bolton még egy alkalommal. Képtelenségnek tartottam a választást. Az egész hely tele volt mindenféle nyalánsággal tetőtől talpig. Voltak olyanok, amikről még sosem hallottam. Angu végül segített választani. Próbált minél több félélt kiválasztani a pénzemből, hogy mindenképp találjak olyat, ami ízleni fog. Miután fizettem, elbúcsúztam Angu-tól és visszamentem Avia mamához.

- Találtál valami finomat magadnak?

- Igen! Sőt még találkoztam egy nagyon kedves és szép lánnyal is. Angu a neve, rövid, szőke haja és zöld szemei vannak. Segített minél több fajtát kiválasztani. Nézd csak - mondtam, miközben megmutattam a csokibékákat, kígyó alakú nyalókát, hal rágógumikat és keserű robbanócukorkát.

- Ez egy kész arzenál! Nem sokat járok az édességboltba, de azt a nyalókát még nem láttam. Nagyon szép és élethű. Mennyibe került az?

- A kígyó? Azt ajándékba kaptam Angu-tól.

Miután végeztünk mindennel a városban hazatekertünk a megrakott kosarakkal. Kipakoltunk és elraktunk mindent, amit kellett. Ezután egyből indulunk az erdőbe. Persze pár édességet a zsebembe dugtam először. Avia mama mindenféle növényt megmutatott. A vérbükkök vörös levelei gyönyörűek voltak a nap fényében. Még galagonyát is találtunk. Jó volt az íze. A kedvenceim mégis a mérges gombák voltak. Mindenféle mintájuk és színük volt. De kesztyű nélkül nem nyúlhattam hozzájuk persze. Nagyi kedvencei a színes virágok voltak. Bár azok tavasszal szebbek, azt mondta. Sajnos azokat nem láthattam,

mert iskolában voltam akkor egy másik országban.

Egy kis séta után elértünk egy tisztásra, a közepén egy fűzfával. A fát egy kis tó vette körül. Azt a fát nevezik a Végzetek Fájának. Avia mama mindent elmagyarázott ott abban a pillanatban. Először csak egy kis viccnek gondoltam, de ez volt a második legnagyobb tévedésem életemben. Elmondta családunk ősi eredetét, titkos szokásait. Annyi mindent nem tudtam a családunkról addig. Azt hittem mindent tudok a családunkról, valójában pedig a felét sem tudtam az igazságnak.

- Várjunk egy pillanatot. Egyszerűen el kéne fogadnom, hogy egy boszorkánycsaládból származom és sosem tudtam semmiről? Ez egy kicsit béna vicc Nagyi!

- Pedig ez most nem vicc. Tényleg boszorkány lehet belőled. Apád megpróbálta évekkkel ezelőtt. Sajnos benne nem volt meg az, ami kellett. Nem akarta elmondani neked ezt a lehetőséget, mert nem szeretett volna összetörve látni. Benned meglehet az, ami kell, s ha nagyon próbálkozol, akkor sikerülni is fog.

- Akkor is legalább megemlíthettétek volna! Anya tudja egyáltalán? - kétségbe voltam esve. Elárultnak éreztem magam. Nem akartam elhinni, hogy egy ilyen fontos dolgot eltitkoltak előlem. Egyszerűen elfutottam, magamban akartam lenni. Amit még akkor nem realizáltam, a sorsom köbevézése volt. Avia mama nem tudott megállítani. Megpróbált utánam jönni, de nem bírta az iramot. A Végzetek Fájára visszanézve látta a saját sorsa megváltozását. Még nem tudtam, hogy milyen bajba sodrom a cselekedeteimmel majd.

Egy idő után már nem bírták a lábaim a futást. Mikor végre megálltam, a patak mentén találtam magam. A távolban láttam két alakot. Gyorsan elbújtam. Nem akartam valamiért, hogy lássanak. Jó megérzés volt végül. Hallani nem hallottam a hangjukat, de az egyik alakot egy idő után felismertem. Campbell úr volt az. A másik alak, akin egy fekete kapucnis köpeny volt, torz hangon mondott valamit, amitől Campbell úr arcára a rettegés fátyla hullt. A kapucnis alak viszont hirtelen megállt, hátrált és

alaposan körülnézett. Próbáltam nem kilátszódni a szikla mögül. Pár perc után az egyik oldalon kikukucskáltam, de már nem láttam ott senkit. Hátam mögött viszont egy lélegzést hallottam.

- Hát te mit keresel itt, Lia?
- Campbell úr! Miért tetszik itt lenni és ki volt az az ijesztő kapucnis alak?
- Ne törődj azzal. Hol van a nagymamád? Talán egyedül jöttél ki ide?
- Elfutottam tőle. Nem tudott lépést tartani velem.

Campbell úr idegesen körbenézett, de egy idő után lenyugodott. Suttogva beszélt ezután. Elküldött arról a helyről, megkeresni Nagyit. Nem szívesen mentem akkor vissza Avia mamához, de inkább hallgattam az utasításra. Próbáltam a nagy fűzfához visszatalálni, de a vérbükk rengetegben elég nehéz feladatnak ígérkezett. Már a nap is lemenőben volt. Ötletem sem volt, mit kéne csinálnom. Már kezdtem feladni, mikor egy hang felriasztott.

Egy bokor csakúgy rezgett. Nagyon sűrű bozót volt, szóval nem láttam semmit. Biztonság kedvéért el kezdtem hátrálni és felkaptam egy követ. Nem telt el sok idő, amíg valami ki nem ugrott onnan. Nagyon megijedtem és egyből eldobtam a követ. De nem a lény felé, hanem a hátam mögé. Nem hittem a szememnek.

- Kiki! Hogy kerülsz ide?

Felismertem Kikit a lila masniról, amit Anya adott neki. A macska hátán egy kis macska-hátzísakszerű dolog volt. Kiki az orrával a táskára mutatott, mint amikor szeretné, ha kinyitné valamit.

- Mit szeretnél megmutatni nekem cicus?

A táskában egy levél volt Avia mama aláírásával, egy varázspálca, mint amelyet Alfie-val terveztünk, folyadékok az ikrek boltjából és egy olyan terítő, mint Nagyié.

- Egy levél Nagyitól? Gyere Kiki olvassuk el.

Kiki az ölembe ugrott és már el is kezdtem olvasni:

„Lia, nincs időm most mindent elmagyarázni. Hamarabb be kell bizonyítanod a rátermettséged, mint gondoltam. Jól kövesd az utasításaimat. Ne olvasd fel

hangosan az egész levelet egyszerre. - Oh, bocsi Kiki, de nem olvashatom most fel neked. - Fogd meg a varázspálcádat és ne hagyd el. Archie és Alfie extra gyorsan és pontosan csinálták csak neked. Ne engedd, hogy valaki más használhassa. A levél végén leírok pár varázsigét, azokkal próbálj minél többet gyakorolni! Amikor már látszódnak a csillagok, egy erős fény fog az égen megjelenni. Az az én jelzésem lesz számodra. Abban a pillanatban kapj fel mindent és kövesd Kikit. Majd ő el fog vezetni hozzánk. Ott bújj el egy bokor vagy egy szikla mögött. Miután elbújtál, olvasd tovább ezt a levelet, addig ne folytasd.”

- Hát... Inkább hallgatok Nagyira most.

Megakadt a hangom egy kicsit, de kezembe vettem a pálcám és neki is kezdtem.

- Nézzük meg, miket csinálnak ezek a varázsigék! - mondtam mielőtt egyenként kipróbáltam az összest.

Már másfél óra is eltelt, mire sikerült az összest jól megcsinálni. De kettő kivételével perfekten tudtam az összest.

- ~ Fàs luath ~ - tíz méter magasra nőtem.

- ~ Slaodadh gu luath ~ - tíz centiméterre zsugorodtam össze.

- ~ Tha mi àbhaisteach ~ - normális lettem megint.

- ~ Dannsa de sholais ~ - a pálca végéből fénygömbök jöttek ki, amíg azt nem mondtam - ~ Thairis ~

- Most még egyet ki tudok próbálni. ~ Transfiguration ~

Abban a pillanatban Kiki megváltozott. A macskaalakból átment egy emberi alakba.

- Tovább tartott, mint gondoltam. Jó végre beszélni veled kisgazdám!

Elöttem egy fél fejjel magasabb, fekete hajú srác állt nadrágban és ingben. A nyakában egy lila masni volt, úgy, mint Kikinek. A szemei világítottak szinte a félhomályban pont, mint egy macskáé. Ez volt az egyik a 2 varázsigéből, amiket csak bizonyos esetben használhattam. A Transfiguration-höz az első négyet kellett tudnom használni.

- Ne félj, nem foglak bántani. Eddig is vigyáztam rád, kedves gazdám, miért pont most bántanálak? Emlékszel, amikor először találkoztunk? Avia mamától, Papától és Mamától kaptál engem. Nem csak egy barátot, de egy védelmezőt is kaptál aznap az én formámban.

- Szóval, te Kiki vagy? Mama tudott mindenről? Miért nem mondta el sosem, még titokban sem? Miért titkolóztak ennyi időn keresztül?

- Meg akartak védeni téged. Sokat gondolkodtak. Volt rá 9 hónapuk és még azután pár év ráadásra, de ez volt a legmegfelelőbb megoldás. De ennél van most fontosabb gondod is. Éjfél után be kell bizonyítanod, hogy képes vagy boszorkánynak lenni.

- Rendben, rendben. Az mégis mit takar, ha megkérdezhetem?

- Különböző varázsigéket kell majd használnod és úgy tűnik, már meg tudod azt csinálni. Egy eszközzel repülnöd is kell majd. Ne félj attól, azt már egyszer csináltad régebben, csak nem emlékszel rá. Olyan, mint a biciklizés, nem lehet elfelejteni. De nem átlagosan fognak téged letesztelni. Nem egy akadálypályán kell átrepülnöd vagy egy listán lévő varázsigéket használnod. Valamivel vagy valakivel meg kell majd küzdened. A harc alatt használnod kell minden tudásod.

- Álljon meg a menet! Valamivel vagy valakivel meg kell küzdenem? De nem is tudok harcolni!

- Nem feltétlenül harc lesz a küzdelmed. Lehet el kell vened majd tőle valamit. Inkább nyugodj le, pihend ki magad és gyakorolj. Még sok időnk van.

Eltelt még egy félóra. Kikivel beszélgettünk és próbált lenyugtatni. Megtanított nekem még pár varázsigét, amiket használni tudok majd. Összesen három bűbajt tanított: egy pajzsot létre hozót, egy teleportálót és egy felerősítő mágiát. Persze elég gyengék voltak még azok, a pajzs elég nagy volt, de gyenge, csak pár méterrel messzebb tudtam teleportálni, a felerősítőt pedig nem értettem, mivel kéne használnom. A saját testi erőmet semmivel sem növelte. Annál a pontnál nem tudtam erősebbé és ügyesebbé válni már, mert eljött az idő. Az éjszakai égen már egy ideje fénylett a több ezer csillag. A

fénygömbjeim, mint csillagok táncoltak körülöttünk. Egy erős, sárgás fény hirtelen felröpült az égbe és jelzett nekünk. Ideje volt már elindulni. Kiki elvezetett egy tisztásra. Pár perc után felismertem a nagy fűzfát és a körülötte lévő tavat, az a Végzetek Fája. A tisztáson ott volt Avia mama, Campbell úr, valamint Archie és Alfie. Rajtuk kívül nem láttam először semmit a sötétség miatt, de pár perc elteltével egy fekete alak kezdett el mozogni. A csuklyás alak volt az, akivel Daniel úr beszélt. Kiki felhívta a figyelmem a papíron lévő utolsó mágiára. Leterítettem a táskából a terítőt és elhangoztak a varázsigé szavai:

- - Thig gu sgiobalta ~

Az anyagon ott termett egy seprű, amin egy lila szalagra kötve egy csengő és egy fényforrás volt. Kiki gyorsan elmagyarázta, hogy ezzel kell majd repülnöm. Sok sikert kívánt nekem és elindult Avia mama irányába. Miután mellé ért, fények tömkelege jelent meg mindenki körül. Mögöttem egy fénygömbökből álló női alak jelent meg és vezetett a többiekhez. A női alak szétesett és felettünk elterült, mint egy csillagkép. Mindenki üdvözölt és elhátrált, kivéve a csuklyás alak. A fények leszálltak körülöttünk és szemben álltunk egymással. Ekkor realizáltam ki lesz az ellenfelem. Szerencsére Kikinek igaza volt, nem kellett harcolnom vele. A Végzetek Fájából egy doboz lebegett ki, azt kellett elvennem az ellenfelem elől. Még egyszer sok sikert kívánt mindenki és már el is kezdtük. Gyorsan felugrottam a seprűre és elrugaszkodtam. Első próbálkozásra nem jött össze, de miután összeszedtem magam, tényleg olyan volt, mint a biciklizés. Egy felejthetetlen érzés volt, amit egyszer már éreztem nagyon régen. Amikor a doboz felé vettem az irányt, a csuklyás alak félrelökött egy mágiával. Mielőtt újra megtámadott volna gyorsan készítettem magamnak egy pajzsot és próbáltam kitartani. Gyorsan kellett gondolkoznom. Körülnéztem a táskában az italok között. Találtam egy gyorsító tinktúrát és megittam. A mozgás tényleg könnyebben ment és egyszerűbben kikerültem a támadásokat. Egy idő után sajnos elment a hatása, de addigra már kitaláltam egy tervet és rájöttem közben Kiki felerősítő mágiájának hasznára. Az ellenfelem

köré sok fénygömböt hoztam létre és felerősítettem őket, emiatt egy ideig nem tudott látni. Mikor a fa felé kezdtem el repülni, a fán észrevettem pár kígyót, amiket az az alak vitt oda közben. A seprűre is ráestek és leestem. Miközben zuhantam, megnövesztettem a méretem és tíz méter magassá váltam. A kígyók félelmükben elmenekültek. Könnyedén elértem a ládát, de nem tudtam megfogni a sok faág miatt. Próbáltam a fára ráugrani, miközben összezsugorítottam magam. Az ágakban megtudtam kapaszkodni, de nem tudtam sokat mozogni a félelemtől. Időközben a csuklyás kikeveredett a fények tengeréből és mérgesen felém nézett. Elkezdett felém mutatni és az ágak hirtelen, látszólag a semmitől félbevágódtak. Megpróbáltam elteleportálni a támadások elöl a doboz felé. Végül a ládikó tetejére estem, melyet sikerült gyorsan felpattintanom. A belsejében egy aranyórát találtam gravírozással. Az összes fény felém lebegett, és körülvett. Én nyertem a küzdelmet, méltó vagyok a boszorkány címhez. A fények letettek a földre és odahozták a seprűm. Mindenki örült és tapsolt, még az ijesztő ellenfelem is. Nagy és Kiki átöleltek, az ikrek és Campbell úr gratuláltak. A csuklyás ember közelebb lépett és megmutatta az arcát. Egy elég ismerős arcát láttam meg.

- Gratulálok, Lia! Nagyon ügyes voltál.

- Angu? Te veled harcoltam egész végig? Pedig nagyon hátborzongatóan néztél ki! Nem is ismertelek fel.

Beszélgettünk mindenkivel még és jól szórakoztunk. Hajnal egy körül elköszöntünk egymástól és elindultunk hazafelé.

- Nagyon büszke vagyok rád, Lia. Káprázatosan manővereztél. Amikor Angust körbevetted a csillagokkal az nagyon eszes volt.

- Csillagokkal? Azok nem egyszerű fénygömböcskék voltak?

- Nem, az a varázsigé egy speciális mágia, amit csak a ti családodok tud használni. Úgy nevezik azt a mágiát, hogy csillagmágia.

A felejthetetlen éjszaka után folytattam a nyári szüneti pihenést és szórakozást. Avia mama megengedte, hogy Kiki ember maradjon és együtt gyakorolgattunk. Nagyon sok mindent megtanított nekem. Még Olival is jól

kijöttem a végén. Sajnos mindennek vége kell, hogy legyen egyszer. Már közeledett az iskolaidő és nekem vissza kellett mennem Magyarországra a szüleimhez. Szomorúan elköszöntem mindenkitől.

- Nagyon hiányozni fogtok nekem!

- Bármikor eljöhetsz ide.

- Itt mindegyikünk szívesen lát - mondta Archie és nekem nyújtott egy kis szelencét tele főzetekkel, üres üvegekkel és szárított növényekkel.

- Itt van néhány édesség az útra. Remélem, még megküzdhetünk egymással egyszer!

- Próbáld behozni a lemaradásod. Bár az neked örökké fog tartani! - mondta egy kis kacajjal.

- Már így is jobban varázsolok, mint te. Nincs mit behoznom!

- Jó volt veled találkozni, kis hölgy. Remélem, még találkozunk.

- Lassan menned kéne, Lia. Itt van Kiki, már átváltoztattam neked.

- Köszönöm Nagyi! Köszönöm mindenkinek! Legközelebb még több időt szeretnék itt eltölteni. Sokszor fogok írni mindenkinek. Majd találkozunk!

Ezután beszálltam a taxiba és már mentünk is a reptérre. Az a nyár egy felejthetetlen élmény volt, amiről senkinek sem tudtam mesélni, csak a szüleimnek. Miután hazaértem a szüleim nagyon büszkék voltak rám és gratuláltak. Szeptember szépen közeledett, elkezdődött az iskola és minden visszatért a normális kerékvágásba.

~ VÉGE ~

A szeretet fénye

Valamikor réges - régen, boldogságban, békességben éldegélt egy nemzedék. Birodalmuk a hatalmas kék égbolt alatt elterülő, lombos erdőnél kezdődött. Az erdőnél, ahol a lombokon átszűrődő hajnali napsugár úgy csillant meg a pókhálón, fűszálon és leveleken megpihenő harmatcseppeken, mint megannyi gyémánton. Az első, játékos napsugárgyerek ébresztette az erdő állatait, megcsiklandozva pihe - puha bundájukat, apró szárnyaikat, és ő volt a jel, amire az éjszakai állatok pihenőre tértek.

Egy másik napsugár az erdőn átszaladó, gyorsan folyó patak habjain táncolt. A patakban élő halak, apró rákok, békák és vízipókok is az ő köszöntésére ébredtek. Az erdőn túl, hatalmas rét terült el, és ide is érkezett a Napkirály egyik fiacskája, kinek köszöntésére a virágok kinyitották összezárt kelyheiket, és a bennük nyugovóra tért pillangók, vadméhek, és katicák bontogatni kezdték szárnyaikat, majd napköszöntő táncot lejtettek. A tóparton, ahova a sebes kispatak vize folyt, egy hatalmas nádas volt. Itt laktak a pacsirták, melyek a napsugár hívó szavára a magasba repültek, és édes énekükkel köszöntötték az új napot.

Ha tekintetünket tovább emeltük, hatalmas hegy sziklás oldalát láthattuk. Ide is elért az egyik napgyerek, kövein megcsillant, az alattuk alvó kis gyíkok, kígyók is megéreztek a melegét. Szép komótosan előbújtak és elgémberedett tagjaikat melengették a nap fényében. Tétova szemünk talán csak ennyit látott, de ha kicsit figyelmesebben tekintünk e tájra, mást is megpillanthatunk. Apró sipkák ezrei kandikálnak elő itt is ott is a föld felszínén. Sipkák melyeknek tulajdonosai azok a törpék voltak, melyekről mesénk szól. Ugyanis a látható földi szépségen túl, egy olyan nemzedék is élt itt, melyet csak azok láthatnak, akik hisznek a tündérek és manók világában. Az én mesém róluk szól, azokról a törpéről, akik a föld mélyén tevékenykednek. Vannak, akik a növényekért felelősek. Ők vigyázzák a magok, virághagymák, fűszálak, fák és

bokrok egészségét. Ébresztgetik a hagymácskákat, ha virágzásra, nevelkedésre kerül sor, vigyáznak a gyökerekre, hogy terjedésük, és életerük megfelelő legyen, a bogyók és termések növekedését és érését segítik.

Egy másik nemzettség a föld mélyében megbúvó drágakövek és kincsek növekedését és fejlődését figyelik, segítik. Megint mások a földalatti állatok munkáját irányítják.

A mai mese azokról szól, akik a földalatti fény és csillogás őrzői. Ők azok, kik apró lámpásaikkal járnak a föld felszínén és mélyén, hátukon cipelik apró csákányaikat és a drágakövek, gyémántok növekedéséért felelősek. Békesség - ben és boldogságban végezték munkájukat, azonban egy napon két törpe szívébe befészkelte magát egy apró sötét felhő. Olyan volt ez, mint valami méreg, ami megtámadta a boldogságukat. Már nem tudtak örülni a felkelő nap fényének, a madarak énekének, a virágok bódító illatának, az éjszakai élet csillagfényének, a hold fogyatkozásának és növekedésének. Ukk és Mukk, mert így hívták a két törpét, már nem lelt örömet a munkában, sem. Nem töltötte el szívüket a boldogság, ha a drágakövek és gyémántok csillámló fényét láhták, sőt már apró lámpácskáik fényével is elégedetlenek voltak. Ahogyan szívükön a felhő mind több és több helyet foglalt el, úgy vágytak egyre mélyebb és mélyebb rétegébe a földnek. Oda mentek, ahova a nap melege már nem érhetett el, ahol mindig nyirkos és sötét volt minden. Eltávolodtak társaiktól is, hisz daluk és vidámságuk csak fokozta elégedetlenségüket. Egyik napon, amikor ismét elindultak a föld mélyébe, Ukk és Mukk így tanakodtak:

- Elég volt már ebből a sok vidámságból, örömből, boldogságból és játszásból.
- Menjünk és építsük meg a saját királyságunkat, ott, ahol már nem zavarhat minket senkinek és semminek a fénye - mondta Ukk.
- Így van ez jól - helyeselt Mukk.

Csákányaikkal a föld legmélyebb bugyrában hatalmas barlangot alakítottak ki, ahova a fény már nem tudott beférkőzni, de nem olyan mélyen, hogy társaik éneke, csákányaik koppanása ne ért volna el. Elégedetlenségüket ezek a beszűrődő hangok egyre jobban táplálták.

- Miért ilyen boldogok? Miért rikácsolnak folyton? - tette fel a kérdést Mukk.

- Hogyan tudnánk őket csendre és szomorúságra ítélni? - töprengett Ukk.

Ahogy így elégedetlenkedtek, egyszer csak szörnyű gondolat telepedett meg elméjükben. Ekképpen okoskodtak.

- Ismerjük a kincsek és gyémántok helyét, melyeket oly gondosan és szeretettel ápolják ezek a balgák, akik a munkában és a fényben találják meg örömeiket - mondta Ukk

- Így van! - mondta Mukk.

- Van egy tervem! - kiáltott fel Ukk. Éjjel, amikor csak a csillagok és a hold világítanak, és amikor ez a balga, bolond sereg az igazak álmát alussza, keressük fel ezeket a helyeket, és hozzuk el a drágaköveket és gyémántokat ide a barlangunkba, ahol úgysem tudnak növekedni és fényesedni.

- Ha már mindet be tudjuk ide hordani, akkor nem lesz okuk a vidámságra, boldogságra - helyeselt Mukk. Akkor végre nyugodtan, zavartalanul élvezhetjük barlangunk sötét és nyirkos csendjét. Ez igazán remek terv. Nagyon okos vagy Ukk.

A gondolatot tett követte. Amint leszállt az éjszaka csendje és sötétje, Ukk és Mukk munkához látott. Gonosz tervük erőt adott nekik ahhoz, hogy fáradhatatlanul dolgozzanak. Napot nap, éjszakát éj követett, de Ukk és Mukk megállás nélkül dolgozott. Barlangjuk mélyén, a legelrejtettebb zugban egyre nagyobb kupacban gyűltek a zafírok, gyémántok és egyéb drágakövek. Sem fény, sem meleg nem érhetett el hozzájuk, így fényük halványult, erejük megkopott. Ahogyan Ukk és Mukk elégedettsége nőttön - nőtt, úgy fokozódott a magasban lakó társaik félelme és tanácstalansága. Nem értették, hogy mi történik, féltett kincseik hova tűnnek?

Összegyűlt a bölcsek tanácsa, hogy a rejtélyre fényt derítsen.

- Ki lehet az, aki ilyen gaztetre vetemedne?

- Miért jó az, ha a kincseink eltűnnek?

- Hiába dolgoztunk vajon ilyen szorgosan?

- Ki akar ártani vajon nekünk?

Ilyen és ehhez hasonló kérdések hangzottak fel mindenhol. Szomorúság és félelem kezdte előtenni szívüket és lelküket. Énekük csendesebb lett, lámpácskájuk fénye már nem ragyogott olyan erősen, mint ennek előtte. A bölcsek tanácsában volt egy aprócska törpe is, aki a szeretet fényét és erejét őrizte lámpájában. Ő volt Fukk. Nem mellékes dolog, hogy éppen Ukk és Mukk öccse volt. Régi történet jutott eszébe. Annak a napnak a története, amikor őt a kicsi Fukkit meghívták, hogy tagja legyen a Bölcsek Tanácsának. Ez volt az a nap, amelyben Ukk és Mukk szívébe befészkelte magát az az aprócska árnyék, az irigység és féltékenység árnyéka.

Ahogy Fukk ezen morfondírozott, szívében egy olyan érzés kelt életre, hogy valószínűleg Ukk és Mukk állhatnak ezeknek a furcsa, megmagyarázhatatlan történéseknek a hátterében. Elhatározta tehát, hogy megkeresi fivéreit, hogy kiderítse, hogy valóban ők vitték - e véghez ezt a gaztettet, amivel szomorúságot, és boldogtalanságot hoztak egész népükre. Este, amikor a csökkenő hold fénye és millió csillag világította meg a földet, amikor az éjszakai állatok útjukra kelnek, Fukk meggyújtotta kis lámpását, vállára vette csákányát és elindult megkeresni fivéreit.

Útján találkozott Bagoly mamával és fiókájával, az apró denevérekkel, és kicsiny rágcsálók egész seregével. Mindenkitől érdeklődött, hogy nem látták - e a fivéreit, de sajnos senki nem tudott neki segíteni, hisz Ukk és Mukk az éjszakai ténykedéseik során nem jöttek a föld felszínére. Fukk rájött, hogy mélyebben kell keresgélnie, így hát aprócska üregekbe és járatokba vetette be magát.

Ahogy így járt kelt, találkozott a vakonddal. Tudnivaló, hogy a vakond látása ugyan nem túl jó, de remek szimatával rettentő jól tud tájékozódni a sötét mélységben. Fukk tehát megszólította.

- Kedves Vakond Úr. A fivéreimet, Ukkot és Mukkot keresem, de lakhelyükön és a föld felszínén sehol nem találtam. Nem láttad őket?

- Kedves Fukk, a szeretet fényének őrzője. Látni ugyan nem láttam senkit, de jó ideje már, hogy éjszakai nyugalmamat furcsa zajok zavarják meg. Apró

lépések és kalapálás, kopogás, ütemes hangját hallom már hosszabb ideje, minden éjjel.

- Merre hallottad őket? - lelkesedett Fukk.

- Mindenfelé jönnek - mennek, szaladgálnak, kalapálnak, majd a hajnal közeledtével egyre távolodnak, elhalkulnak, majd megszűnnek.

- Tudnál nekem segíteni, hogy merre keresgéljek?

- Természetesen, nagyon szívesen, hisz arra vágyom, hogy a régi nyugalom és csend visszatérjen az életembe.

Így hát Fukk és Túr - fúr Úr a vakond, elindultak arra, amerre Túr - fúr Úr a leggyakrabban hallotta az apró léptek sűrű zaját. Ahogy egyre mélyebbre me - részkedtek, a föld egyre sötétebb és nyirkosabb lett, de Túr - fúr Úr magabiz - tosan haladt tovább. Fukk lámpácskája sem veszítette fényét, csupán szive lett egyre nehezebb.

Telt múlt az idő, és odafent a Napkirály ideje ismét eljött, így elküldte fiac - káit, a napsugárgyerekeket, hogy ébresszék fel az erdő - mező lakóit. Fel - éb - redt a törpék nemzetsége is, és észrevették, hogy Fukk eltűnt. Lázás kere - sésbe kezdtek, hogy vajon hol lehet, merre mehetett?

A nagy jövés - menésre Bagoly mama is felfigyelt, majd elmesélte, hogy mi járatban volt nála Fukk és merre ment.

A törpék nemzetsége tanácskozásba kezdett, és arra a következtetésre jutot - tak, hogy segíteniük kell Fukknek. Meggyújtották lámpácskáikat, ugyanis a keresgélés, tanácskozás úgy elhúzódott, hogy ismét beesteledett, és Fukk nyomait követve elindultak a föld mélye felé. Sokkal gyorsabban tudtak halad - ni, mint Túr-fúr Úr és Fukk, hiszen amíg nekik az utakat ki kellett ásni, és el kellett takarítani, addig a törpék már kész úton járhattak.

Na de térjünk vissza Túr-fúr Úrhoz és Fukkhoz. Ők is haladtak útjukon, mind közelebb érve ahhoz a helyhez, ahol Ukk és Mukk kialakították birodalmukat. Hatalmas úr tátongott előttük. Túr-fúr Úr elindult haza fele, hisz elvégezte azt, amire Fukk megkérte. Fukk pedig előbb halkán, majd egyre hangosabban szólogatta a fivéreit.

- Ukk! Mukk! Ukk hol vagy? Mukk itt vagy?

Ukk és Mukk hallották ugyan öccsük hívószavát, de szívükbe a félelem és a gyűlölet úgy eluralkodott már, hogy nem válaszoltak neki.

- Ukk! Mukk! Én vagyok az Fukk. Merre vagytok? Hol bujkáltok? - Semmi válasz nem érkezett.

- Ukk! Mukk! Hosszú utat tettem meg azért, hogy megtaláljalak benneteket. Kérlek, gyertek elő. Beszéljünk.

Semmi válasz. Fukk újabb lépést tett előre. Lámpácskája fénye apró szikraként pislákol a mély sötétben.

- Ukk! Mukk! Szomorúság van a szívemben, amiért elhagytatok bennünket, hogy itt a mélyben rejtőzködjete el. Hiányotok nagyon fájó számunkra. Kérlek benneteket, gyertek elő.

Ukk és Mukk, akik a sötétben üldögéltek elbujdosva, hirtelen a szívük környé - kén apró szikrácskát éreztek melegedni, de még mindig nem mozdultak.

Fukk ismét közelebb ment egy lépéssel a mély barlanghoz. Ahogy lámpács - kája fénye bevilágított a barlang bejáratán, a földön itt - ott elszóródva apró gyöngyök fénye verte vissza lámpácskája fényét. Tudta, hogy megérzése he - lyesnek bizonyult, miszerint Ukk és Mukk álltak a kincsek rejtélyes eltűnésének hátterében, de szívében a szeretet fénye egyre melegebben kezdett égni, így ismét megszólalt.

- Kedves testvéreim. Nagyon szeretlek benneteket, kérlek, gyertek elő és legyünk ismét jó testvérek, jó barátok.

Odabent a sötétben Ukk és Mukk szívében ezeknek a szavaknak a hallatán, a kis szikrából apró lángocská lett, mely elkezdte mind jobban melegíteni szívüket, de az irigység még túlerőben volt, így csak annyit mondtak: - Nem megyünk. Ránk úgyszincs szükségetek, mindenki csak téged szeret, mert a te lámpásod olyan fényesen ragyog, mint senki másé.

Ezekre a szavakra értek oda a többi törpék is és ámulva hallgatták.

- Lehet, hogy lámpácskám fénye jobban ragyog, mint bárki másé, de

nemzetségünknek mindenkire szüksége van - válaszolt Fukk.

- Ukk! Senki sem ismeri a kincsek rejtett helyét olyan jól, mint te.

- Mukk! Két karod olyan erős, mint senki másé. Mindkettőtökre szükségünk van.

- Innen is - onnan is, igenlő hangok hallatszottak.

- Igen, ez így van!

- Bizony szükségünk van rátok!

- Minden szavad igaz Fukk !

Ahogy beszéltek, egyre közelebb merészkedtek a barlang bejáratához. Lámpáik fénye mind jobban beragyogta a sötétséget, egyre több drágakő és gyémánt csillant meg fényükben.

Ukk és Mukk szíve táján is egyre erősebb lett a melegség és a fény.

- Gyertek vissza velünk a felszínre, hogy együtt, közös erővel tudjuk végezni azt a feladatot, amire születünk - szólt ismét Fukk

- Ukk és Mukk csendesen, szégyenkezve botorkáltak elő a sötétből. Lámpácskájukból a fény már régen kialudt.

Fukk örömmel sietett eléjük, és átölelte őket. Szívéből áradó szeretete végképp elűzte Ukk és Mukk szívéből a sötét felhőt. Lámpájának sugárzó fényéből bőségesen adott Ukknak és Mukknak, így ismét fényesen ragyogott a lámpásuk is.

A többi törpe is örömmel üdvözölte Ukkot és Mukkot is, majd együtt indultak el, hogy hazatérjenek oda, ahova tartoztak.

A gyémántokat, drágaköveket, amiket Ukk és Mukk a barlangba hordtak, közös erővel visszavitték oda, ahol a legjobb helyen voltak ahhoz, hogy fényük és erejük visszatérjen.

Ukk és Mukk újra örömet találtak a közös munkában, éneklésben, a nap fényében és melegében, a természet szépségeiben. Azokat a régi, sötét napokat senki többé nem emlegette, és lámpásaik fénye soha többé nem aludt ki.

Károly a buta plüss elefánt...

...aki tulajdonképp nem is buta, csak rosszul hall és azt is meggyógyítják, de ez csak a végén derül ki.

Károly, a legkékebb plüss elefánt annyira kék, hogy még az egyetemeken is a róla készült fényképeket mutogatják, amikor a kék színt tanítják. Kicsit dagi is, mert nagyon sok cukrot és sütit meg tud enni, mozogni viszont nagyon nem szeret. A szemei kicsit kuszán állnak, mivel nem tud egyszerre csak egy helyre nézni, mert amit az egyik szemével megnézett, azt már nem akarja a másikkal is, úgyhogy mikor az egyik szemével egyfelé néz, a másikkal már másfelé. A füle pedig egy külön mesét érdemelne, mert olyan hatalmas. Károly ugyanis afrikai elefánt, nekik pedig hatalmas fülük van, hogy azzal tudják legyezni magukat. Nem tudnak fagyit enni nyáron, összekennék vele az ormányukat, így ők a nagy melegben a fülükkel hűtik hatalmas testüket.

Károly - bár afrikai - nem Afrikában él, hanem itt, Nyíregyházán, egy tízemeletes panelház legfelső emeletén. Még szerencse, hogy plüssből van, és mindössze akkora, mint egy szörpamacs, vagy paróka, vagy egyujjas kifordított bundakesztyű, vagy szobafestő pemzli, vagy papucs orrán pamutbojt. Vagy ha ezekről fogalmad sincs, hogy mekkorák, mert ezek egy régebbi meséből derengenek csak szüleidnek, akkor - azt is mondhatnánk, Károly akkora, mint egy kisebb tízórais doboz, vagy egy nagyon vastag tablet. Vagyis elég kicsi és könnyű ahhoz, hogy ne szakadjon le alatta a lift, vagy az egész tízedik emelet, ha ugrálni támad kedve, amire persze csekély az esély, mert mint már mondtam, nem nagyon szeret mozogni.

Él vele pár egyéb játék lény, akik azért nem ennyire lusták. Ott van például a jegesmedve. Kólának hívják, mert egyik mancsában mindig egy kólás üveget tart, bár tudja, hogy az nagyon káros tud lenni, ezért csak hétvégeként iszik belőle egy kis pohárral. Fanni is itt lakik, a rózsaszín elefánt, aki Károly jó

barátja, és nógatja néha, tanácsokat ad neki, meg kedves vele. És van egy kutya is, aki egy kicsit kilóg a sorból, mert ő valójában nem plüss, hanem egy ágymelegítő babzsák állat, akit kellemes érzés ölelgetni. Ez a kutya egy kicsit lapos is. Mintha átment volna rajta egy műanyag dömper, vagy valami hasonló zajos szerkezet. Szóval egy különc, lapos kutyus. Az ő neve József Attila lett, amit a rövidség kedvéért sokszor inkább csak Fatillának mondanak. Ő rímekben szeret beszélni, nagyon könnyen jön neki, bármit mond, minden rímel. A legfurább azonban a Párkány Sárkány, ő egy plüss sárkány, aki pontosan olyan hosszú, mint két jól megtermett ablak.

Károly, Kóla, Fanni és Fattila, na meg Párkány Sárkány egész nap jól elvannak. Nekik nem kell se oviba, se iskolába járniuk. Mondhatnánk, hogy nem csinálnak semmit, de ez egyrészt nem lenne igaz, másrészt pedig nem szép dolog azt mondani bármire, vagy bárkire, hogy semmirekellő, vagy, hogy haszontalan. A jegesmedve például nagyon is hasznos, ha nyitott ajtókat kell megtámasztani. Ő általában ezt teszi, megvédi az ajtókat attól, hogy amikor huzat van, hatalmas pukkanással becsapódjanak. Fanni ugyanerre képes, ő is szép nagydarab, csak ő nem dagi. József Attilát meg lehet melegíteni a mikrohullámú sütőben, és amikor fáj a hasad, vagy bármi más, ő ráfekszik, és melegen tartja, amíg meg nem gyógyulsz. Erre a legtöbb babzsák - vagy plüss állat nem képes. Te se próbálgasd a játékaidat anélkül, hogy megkérdeznél egy felnőttet. Párkány Sárkány pedig nevéhez híven egész nap a párkányon heverészik, de bizony, ha nem heverészne, úgy besüvítene az ablak résein a szél, hogy elfújná mindannyiukat.

Ja, hát persze, Károly. Mit is csinál Károly egész nap? Hát, szóval... ő igazából azt csinálja... hogy ott van a többiekkel. Szórakoztatja őket, mesél nekik, meg ilyenek. Sok - sok története van, és csak mesél és mesél. Hogy ezek a történetek igazak - e, vagy sem, az nem olyan fontos. Ő csak mondja, mondja, mondja, mondja. Nem tűnik nagyon hasznosnak, pedig nagyon is az. Kóla és Fanni nem mozdulhatnak el az ajtó mellől, mert puff - bang, becsapódna. Párkány Sárkány nem mozdulhat el az ablak mellől, mert fúú - sűűű,

besüvitene a szél. Fatillának pedig készenlétben kell lapulnia a mikro mellett, mert bármikor szükség lehet rá. Ezért Károly egyrészt mesél, mesél, mesél, mesél, másrészt mondja, mondja, mondja, mondja, harmadrészt pedig üzeneteket továbbít Kólától Fanninak, Fannitól József Attilának, József Attilától Párkány Sárkánynak, vagy éppen fordítva, meg néha keresztbe-kasba is.

Ezek az üzenetek azonban mostanában nem teljesen úgy hangzanak, amikor megérkeznek, mint amikor elindultak. Ha például Fattila azt üzeni Fanninak, hogy:

- Nincs több munkánk, elmúlt négy, enni, Fanni hová mégy?

Károly kis ideig értetlenül néz maga elé, meg maga mellé is a másik szemével, aztán elindul szép cammogósan, és amikor megérkezik Fannihoz, akkor az üzenet már így hangzik:

- Nincs több hurkánk,..... feldúlt légy, ennyi fagyi, nyolcszáznyi.

Fanni kedvesen megkérdezi Károlyt:

- Édesem, biztos, hogy ezt mondta József Attila?

- Aha, aha - válaszolja erre Károly, kekszet majszolva.

- Persze, biztos - szól közbe Párkány Sárkány gúnyosan - mint amikor azt üzentem Kólának, hogy gyűjtsen be a kemencébe, és ez az ostoba majdnem elküldte a jegesmedvét Velencébe.

Volt olyan is, hogy Fanni épp a matek házit készítette a kislánnyal, akihez az összes plüssállat tartozott, és hogy segítsen, üzent József Attilának, hogy mondja meg, mennyi kettő meg hét.

- Ezt én is tudom - válaszolt lelkesen Károly, és büszkén folytatta - a helyes eredmény a hat.

Persze szegény kislány aznap nem kapott kisangyalt a házi feladatára, és ezért nagyon szomorú lett. Fanni még mindig türelmesen, de egy kicsit dorgálóan szólt Károlynak:

- Aranyoskám, látod mit tettél? Máskor talán kérdezd meg Fattilát, mielőtt válaszolsz. Úgy tűnik, ő jobb a számolásban, te butuska.

- De hát tényleg a hatos volt a jó megoldás - motyogta magában Károly,

miközben a csokis muffinját letéve az ujjain próbálta kiszámolni az eredményt, csak hogy mivel plüss volt, és elefánt volt, nem voltak ujjai sem. Végül lehajtott fejjel elsomfordált, és egy szomorú dalt dúdolt magában.

- Miért bízol rá ilyen fontos feladatokat? - Kérdezte a jegesmedve Fannit - tudod, hogy mennyire agyalágyult.

- Nem olyan buta ő - vette védelmébe Fanni a legkékebb elefántot - csak úgy tűnik, nem mindig tud koncentrálni.

- Semmire sem tud koncentrálni egy idő óta - ugatott fel József Attila - hogy lehet valaki ennyire idióta? - fejezte be a rímet.

- Egy málé - mondta Párkány Sárkány.

- Egy tejbe tök - folytatta Kóla.

- Egy ökör, ki tököl - lendült bele Fattila újra.

- De hát ő nem is... - próbálta menteni Fanni a helyzetet, de a Sárkány azonnal félbe is szakította:

- ...nem is egy ökör, hanem hat.

- A fényes elmék között matt - találta meg újra a rímet a verselő kutya.

- Na most már tényleg elég ebből! - vágott a kacagás közepébe Fanni -, senki nem lesz több attól, hogy a másikat lenézi. Ahelyett hogy mindenféle csúnya dolgot mondanánk a barátunkra, inkább találjuk ki, hogy lehetne segíteni rajta.

A többiek mind meghökkentek Fanni harcias fellépésétől, hiszen ő mindig is a kedves, anyáskodó plüss volt, és el is szégyellték magukat kicsit, mert időközben Károly is visszaslattyogott, még mindig magában dudorászva, már valamivel vidámabb hangulatban, mint aki nem is emlékszik arra, mi történt pár perce.

Fatillának ekkor egy pompás ötlete támadt, ormányon ragadta Károlyt és a karosszék felé húzta - vont.

- Puha e szék, mint egy páholy, ülj le, figyelj, kedves Károly - mondta és a többiekre kacsintott, akik egyelőre értelmetlenül álltak a kutya próbálkozását látva.

Illetve Fanni nem állt, hanem szegény ormányon - kormányzott elefánt barátjának próbált életet dörzsölni az orrába, mert tudta, mennyire kellemetlen, ha valakinek elzsibbad az ormánya, és valóban, Károly valahol a sértődés és a prüszkölés közötti állapotban volt még egy percig, de aztán mivel nem tudta mire vélni a dolgot, és úgy gondolta, a mosolygásból még sosem volt semmi baj, hát rámosolygott Fatillára.

- Bocsáss meg, attól hogy eb vagyok - mondta a kutya -, lehetnék kedvesebb - és előhúzott egy táblát.

A többiek még mindig csak nézték, mire Fattila ennyit mondott:

- Ha buta, én a barátom fogom, ha kell, kisiskolás fokon Tanítani.

Majd írni kezdett a táblára. Azt írta, hogy egy meg egy, de az egyenlőség jelet még nem is érkezett felrajzolni, Károly máris mondta, hogy:

- Kettő, ne viccelj.

Fatilla írta a következőt, kétszer kettő.

- Ez pedig négy - vágta rá a pontos választ Károly -, a háromszor három pedig kilenc, a hatszor huszonkettő pedig százharminckettő, aminek a négyzete viszont tizenhétezer - négyszázhuszonnégy. Mi ez, valami teszt?

- De hát... - mondta Párkány Sárkány arcán megrökönyödéssel

- Hát de... - nyögte Kóla, a jegesmedve szemében a meglepetés okozta döbbenettel.

- Na ugye! - mosolygott fülig érő szájjal Fanni.

- Én ezt nem értem - kezdte újra a sárkány, most Károlyhoz fordulva - amikor üzentünk veled valamit, mindig valami badarságot mondtál helyette, és amikor kérdeztünk, akkor is teljesen úgy tűnt, nem tudod a válaszokat.

- Mit csinál a málna sokat? - kérdezte teljesen zavarodottan Károly.

- Meg van, rájöttem - kiáltotta Fanni a többiek felé, majd Károlyhoz fordulva azt mondta kedvesen - te nem vagy buta, csak rosszul hallasz.

- Nem vagyok mamlasz - duzzogott megint Károly az ormánya alatt.

- Rosszul hallasz - írta a táblára Fatilla.

- Ja, az lehet - mosolygott Károly zavarában.

- Meggyógyítunk - kaparta a következő mondatot Párkány Sárkány a krétával.
- Szeretünk - írta fel végül Fanni a maradék kis sarokba.

Károlynak, a legkékebb plüsselefántnak lila lett a füle, ami azt jelentette, hogy teljesen elpirult, csak mivel eredetileg kék, ezért ha elpirul, a kék a pirossal keveredve lila lesz. Ezután pedig nagy ölelkezés következett.

Alaposan megfürdették Károlyt, különös tekintettel hatalmas füleire, amik persze kilógtak mindkét oldalt a kádból, így egy - egy hatalmas lavórba rakták azokat és úgy szappanozták, kefélték, sikálták. Az elefántfülek azonban így sem lettek sokkal hasznosabbak. Úgy tűnt, valami komolyabb segítségre lesz szükség.

Párkány Sárkány hallotta egyszer, hogy a kislánynak - aki azóta már maga is meg tudta oldani a házi feladatokat -, a doktor átmosta a fülét, mert nagyon szúrt neki. Úgy döntöttek tehát, Károlynak át kell mosni a fülét, de ezt csak az orvos tudja megcsinálni, mert neki van mindenféle kütyüje hozzá.

Károly nagyon félt az orvostól, ezért együtt mentek, és egész végig ott voltak vele a váróteremben. Amikor azonban az elefántot szólították, a rendelőbe már nem mehettek be vele, így együtt izgultak, és hallgatóztak az ajtónál. Egyszer csak Károly mintha felnyerített volna. Na, ezt nem hagyhatták. Berontottak mindannyian, hogy kiszabadítsák barátjukat a gonosz doktor kezei közül, de amint beléptek és meglátták az elefántot, ahogy teli torokból kuncog, és csak annyit tud mondani, hogy

- Jajj, de csikiz, ez nagyon csikiz! - megnyugodtak, és letéve az útközben felkapott tüt, meg széket, meg sztetoszkópot, halkan visszasomfordáltak a váróterembe. Pár perc múlva egy boldog elefánt állt a rendelő ajtajában.

- Hallasz rendesen, te mamlasz? - súgta a terem másik végéből Fanni.

- Már miért ne hallanék? - válaszolta hangosan Károly.

Megint ölelkezés következett, mert azt nagyon szerették, és most volt rá okuk is. Azután hazafelé Károly mindent felsorolt, amit útközben hallott. A madárccsicsergést, az autók zaját, a zörgő faleveleket, a leejtett pénzérméket, és egész estig sorolta, amíg végül nem csak a száját, de a szemét is bezárta

végre, de elhallgatni még ekkor sem tudott, mert amint lezárultak a hatalmas, kesze - kusza szemek, kezdődött a horkolás. Fanni, Kóla, Párkány Sárkány és József Attila összehúzott szemöldökkel egymásra néztek, és csak ennyit mondtak:

- Ez már egy másik mese lesz.

Aztán mindannyian fülükre húzták a takarót, és lassan álomba szenderültek a monoton hortyogás közepette.

Léna és az utazó manó a Nagyvilágban

Kincskeresés Nyíregyházán

Léna nagyon szeret a nagyszüleinél lenni. Mari mama és Laci papa Nyíregyházán laknak. A házuk közelében van egy játszótér körhintával és mászókéval, Léna a ház előtt szokott biciklizni, és Mari mama gyakran kiviszi a piacra, hogy megnézzék a sárga pelyhes kiscsibéket. Tegnap este későn érkeztek meg az anyukájával, így a kislány még mindig az igazak álmát alussza.

- Kelj fel, Léna! - ébresztgette Ruby a négyéves kislányt, aki nagyokat pislogva kinyitotta a szemét.

- Ó, Ruby! Hagyjál aludni - morcoskodott Léna, és esze ágában sem volt kibújni a pihe - puha takaró alól. De Ruby nem hagyta annyiban.

- Gyere, Léna! A hasadra süt a nap - de a kislány még jobban a fejére húzta a takarót.

- Megkaptuk a kincskereső levelet! - súgta a fülébe Ruby, s a kislány ekkor mintegy varázsütésre kipattant az ágyból.

- Hol van? És mi áll benne? - ugrott fel izgatottan az ágyban, és maga mellé húzta Rubyt, az utazó manót.

Léna akkor kapta az apró figurát, amikor hároméves korában Boszniába költöztek. Ruby kékszemű, zöld sipkás kis manó, s a sipkája végén egy apró varázscsengettyű van. Már többször körbe utazta a világot; járt már az eszkimók földjén, úszott az óceánban, és megnézte a paradicsommadárt az esőerdőben. Léna édesapja munkája miatt sokat költözik a család, így amikor új városba kerülnek vagy utaznak, Ruby mindig segít neki, hogy eligazodjon az új helyen. A kis manónak van egy varázsbőröndje is, ami tele van érdekesebbnél - érdekesebb varázstárgyakkal. Minden utazás előtt egy kincskereső levelet kapnak a Manókirálynőtől, aki szerint minden helyen van valami érdekes, csak meg kell keresni. Most éppen a legújabb levelet olvasták

izgatottan:

Kedves Léna és Ruby!

Látom, rendben megérkeztetek Nyíregyházára. Én is jártam már ott, és nagyon tetszett a város. Voltam a Sóstón, ahol csónakáztam, elmentem a Falumúzeumba, ahol nagyon érdekes házakat néztem meg, olyanokat, amelyekben régen laktak az emberek, amikor még nem volt telefon és tévé. Régi babakocsit és varrógépet is láttam, és a városban még egy egykori zöld villamosra is felmáztam. Két kincshez szeretnék elvezetni Benneteket, ami szerintem nagyon tetszene neked, Léna. Az egyik neve Dzsumba, a másik pedig egy apró piros lakat, amelyen egy üzenet van a számodra. Ruby, ha segítségre van szükségetek, csak nyisd ki a varázsbőröndödet. Jó keresgélést!

A Manókirálynő

- Dzsumba és egy piros lakat - ismételte Léna. - Ki lehet az a Dzsumba? Ruby, szerinted Dzsumba egy kutya? És piros lakat? Én eddig még csak barna és szürke lakatot láttam.

- Várj még van itt egy vers is - tette hozzá a kismanó:

*Esőerdőben éldegélek,
s csak a krokodiltól félek.
Kedvenc ételem a banán,
S nagyokat ugrálok a fán.*

- Jó reggelt, héttalvó! - lépett be ekkor a szobába Léna anyukája. - Te már fent vagy? - és megpuszilta a kislányt. - Ó, és hogy van ma reggel a kis Rubynk?

Léna sokat mesélt a szüleinek arról, hogy milyen kalandjai vannak a kis törpével, de a szülei nem hallották, hogy Ruby mit mond, így inkább csak érdeklődéssel hallgatták Léna történeteit.

- Képzeld, megyünk megkeresni Dzumbát - mondta lelkesen Léna.
 - Dzumbát? Ki az a Dzumba? - nézett rá az anyukája.
 - Hát, azt még pontosan nem tudom - vont a vállát a kislány.
 - Na, gyere! Ugyis mindjárt itt lesznek az unokatestvéreid. Hátha segítenek neked megtalálni azt a titokzatos Dzumbát - mosolygott az anyukája, aki biztos volt benne, hogy Dzumba a kislány fantáziájának szüleménye.
 - Ruby, Ruby - hívogatta a manót Léna. - Mindjárt itt van Niki és Dorka. Szerinted merre induljunk el?
 - A vers alapján úgy tűnik Dzumbával kell kezdenünk. Szerinted ki vagy mi lehet Dzumba?
 - Hát... annyit tudunk, hogy szereti a banánt és ugrál a fákon.
 - Na, és ki szereti a banánt és ki szeret ugrálni a fákon?
 - A majom - vágta rá Léna. - De hol találunk majmot? Csak nem az állatkertbe küld minket a Manókirálynő?
 - Szerintem kezddhetünk az állatkertben - kacsintott rá Ruby, és ebben a pillanatban csengettek. Megérkezett Léna két unokatestvére, Niki és Dorka. Niki már egész nagylány, 19 éves, és most volt a ballagása a gimnáziumban. Dorka pedig 15 éves, és nagyon szeret wakeboardozni.
 - Sziasztok! - rohant ki hozzájuk Léna, mert nagyon megörült a lányoknak.
 - Szia, Léna! - kapta az ölébe Niki. - Na, elmegyünk a városba sétálni? Képzeld, a Kossuth téren Vidor - fesztivál van koncertekkel, előadásokkal. Akrobaták is fellépnek majd, akik magasra ugranak a levegőbe és egymás nyakában ülve egyensúlyoznak a biciklin.
 - Hú, ez jó, de én úgy szeretnék kimenni az állatkertbe!
 - Igen, Léna nagyon keresi Dzumbát - mondta nevetve az anyukája.
 - Ok, induljunk - vágta rá Dorka.
- A 8-as buszra szálltak fel. Elmentek a stadion mellett, majd a Sóstói erdő fáinak illata csapta meg az orrukat, ahogy elhagyták a város határát. Az állatkertnél már sokan várakoztak. Jegyet váltottak, és amint beléptek, azonnal nagy tömeget pillantottak meg.

- Mi lehet ott? - kérdezte kíváncsian Léna, és ahogy közelebb mentek egy hatalmas medencét láttak, amelynek az oldala még Nikinél is magasabb volt. Léna csak egy sötétszürke foltot látott gyorsan elúszni, ami legalább kétszer akkora volt, mint ő.

- Gyere, gyere - húzta magával Niki. - Fóka-show van. Nézzük meg! - és mindhárman megbabonázva figyelték, ahogy a fókák le - fel úszkáltak, majd nagyokat ugrottak a víz felszínére felé.

Itt megnézték az Északi - sark állatait:

Megnézték a jegesmedvét, amelynek hatalmas mancsait látva Léna nagyon meglepődött, a pingvineket, akik csoportosan ide - oda totyogva sétáltak a vízparton, és fehér, hangosan visítózó sirályokat és a hófehér hóbaglyot. Aztán az afrikai állatok felé indultak; láttak struccot, zsiráfot, leopárdot, és Léna kedvencét, azt az állatot, amelyik fekete - fehér csíkos.

Teki és Pite

2015.01.15-én történt. A születésnapomra kaptam egy teknőst. Már régóta szerettem volna egy teknőst, amit elnevezek Tekinek. Meg is történt. Elneveztem Tekinek. Pirosfülü Ékszerteknős. Nem volt az akváriumában fűtőszál, keringető. Volt két hal is vele és nem ette meg őket. De anyával arra gondoltunk, hogy kéne neki egy barát. Vettünk is egyet. A kistestvérem Fülöp nevezte el Piros Teknősnek. Vettünk egy fűtőszálat, hogy ne fázzanak. De másnap reggelre mindkét hal eltűnt. Először azt hittük, hogy Piros Teknős (aki egy királyteknős) ette meg őket. De később kiderült, hogy azért nem ette meg Teki a halakat mert hideg volt a vize és úgy az emésztőrendszere lelassult. És így, hogy visszaállt megette őket. Később anya Piros Teknős nevét lerövidítette Pitére. Azután kiderült, hogy Pite lány. Utána már vettünk keringetőt is, de anya amikor tisztította az akváriumot, azt véletlenül rárakta a keringető vezetékére. A keringetőnek elszakadt a vezetéke, ezért ki kellett dobnunk. Már nem vettünk újat. Az akvárium most éppen kint van az udvaron, fűtőszál nélkül. Teki és Pite nagyon jól érzik magukat.

A kis majom meg a banán

Élt egyszer egy kis majom, aki sajnos elvesztette a családját. Nagyon éhes lett, de még nem tudott mászni. Viszont megpróbálta egy kővel megdobni a banánt. De nem sikerült. De aztán észrevett egy falut és látta, hogy banánok is vannak ott. Arra gondolt, hogy megpróbálhatna egy kicsit lopni. Meg is próbált, de észrevették és elkezdtek üldözni. Bekergették az erdőbe. De aztán ott hagyták. Viszont a kis majom nem vette észre, hogy már nem üldözik. Viszont aztán futás közben hátranézett és látta, hogy már nem üldözik. Viszont, amikor előre nézett akkor neki futott a banánfának. És a banánok lepotyogtak a fáról, és a majomnak már volt banánja.

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

